Prijs 11 Cts.

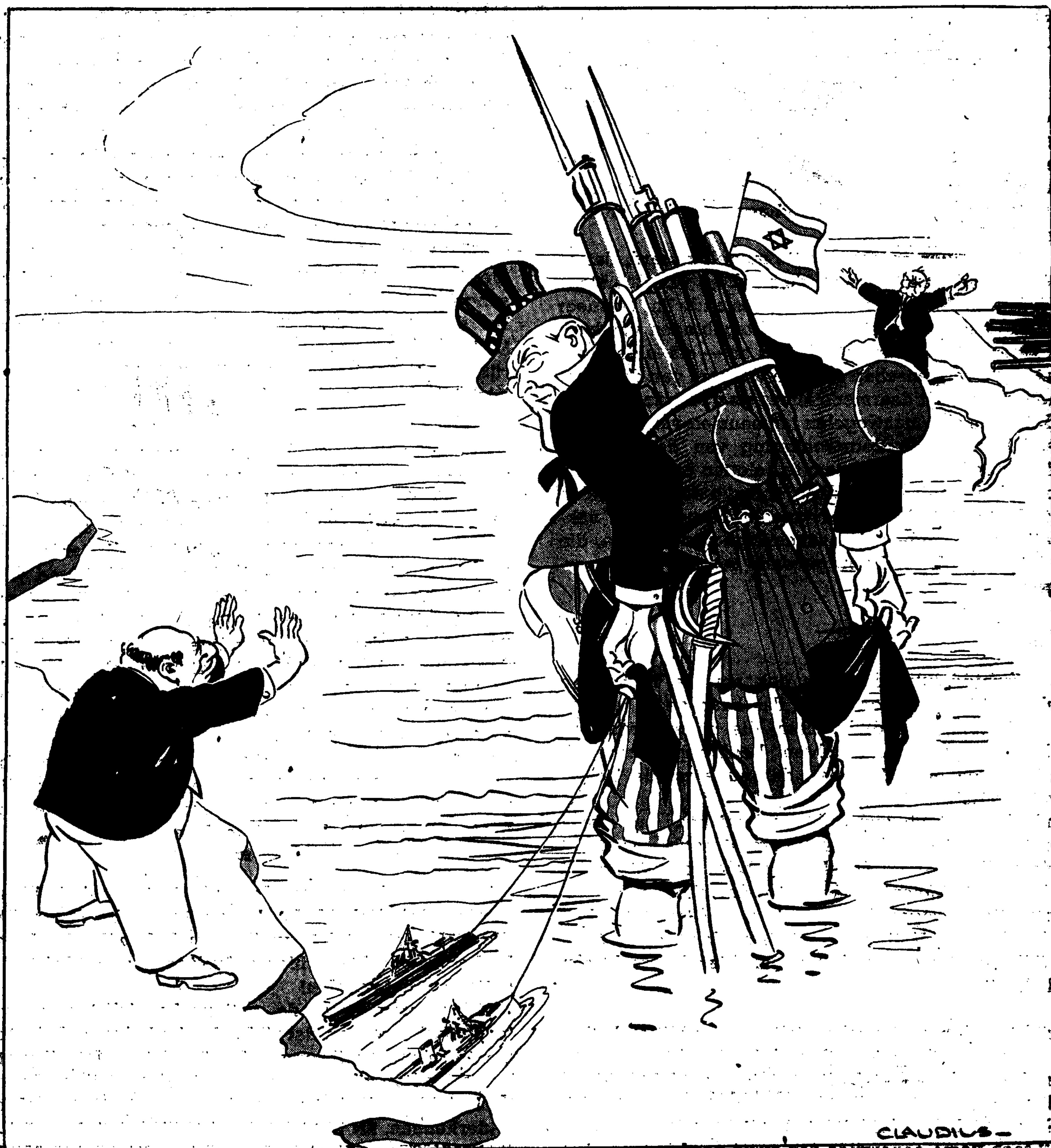
Zaterdag 20 September 1941.
4e Jaargang Nr. 111.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland: *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

ROOSEVELT: HOE VER KAN IK GAAN, VOORDAT HET GEVAARLIJK WORDT?

DE JOOD: HAAST JE TOCH, FRANKIE, HET IS MISSCHIEN JE LAATSTE KANS!

ROME'S DUBBELE SPEL.

Opnieuw heeft het Nederlandsche episcopaat zijn stem verheven tegen bepaalde maatregelen der overheid, die beoogen de eenheid, waartoe dit volk zal moeten komen, ook door te voeren op de terreinen van het maatschappelijk leven.

Toen het R.K. Werkliedenverbond onder den Commissaris van het N.V.V. werd gesteld en deze trachtte de eenheid in de arbeidersbeweging tot stand te brengen verboden de bisschoppen den Roomschen arbeiders nog langer lid van hun bond te zijn.

Nadat dezelfde maatregelen waren getroffen ten aanzien van den R.K. Nederlandschen Boeren- en Tuindersbond en het R.K. Onderwijzersgenootschap, hebben de bisschoppen vorigen Zondag ook het lidmaatschap van deze lichamen voor de Roomschen verboden.

Geen verstandig denkend mensch zal willen ontkennen, dat de organisatie van arbeiders, boeren en onderwijzers een aangelegenheid is, die uitsluitend den **staat** aangaat, omdat deze categorieën van werkers in dienst staan van het volk — zooals zij uit het volk zijn voortgekomen — en de staat de uitdrukking is van het volksche zijn. Het **staatsgezag** is inderdaad het **eenige** gezag, dat over de werkers van den staat kan beschikken. Het **kerkelijk gezag** heeft daartoe geen rechten, eenvoudig omdat arbeiders, boeren en onderwijzers **niet in dienst der kerk** staan. Men kan zooveel drogredenen aanvoeren als men wil, de **feiten** en de **zuivere verhoudingen** worden daarmee niet veranderd.

Toen het nu onder de democratie mogelijk werd, dat de kerk wèl invloed uitoefende op de werkers van den staat, ontstond daarmede een ongezonde toestand. En wanneer thans de nationaal-socialisten de machtsgebieden van kerk en staat weer zuiver willen afbakenen en — als leiders van den staat — de zeggenschap over de werkers van den staat opeischen, dan wordt daarmede alleen **de gezonde toestand hersteld.** Zooals alle maatregelen ten aanzien van de joden uitsluitend beoogen de doorwoekering van de joodsche ziektekiemen in het volkslichaam te beletten en dat lichaam weer gezond, dus zuiver, te maken, zoo zijn de maatregelen met betrekking tot de confessioneele beroeps- en vakorganisaties niets anders dan **saneerings-maatregelen,** die moeten leiden tot **herstel van gezonde toestanden en verhoudingen.**

Deze onverbiddelijke logica is ook aan de Katholieke Kerk bekend. Zij weet zeer goed, dat haar geen **rechten** worden ontnomen, maar dat rechten, die zij ànderen ontnomen heeft, en tot eigen „rechten" heeft geproclameerd, worden **terug**genomen. Zij weet, dat nù eerst de Keizer krijgt wat des Keizers is.

Desondanks stelt zij zich met veel misbaar en vrome woorden te weer tegen de getroffen maatregelen **en stuurt daarmede welbewust op den burgeroorlog aan.** Niemand immers hoeft te twijfelen aan de vastbeslotenheid der nationaal-socialistische regeerders om hun rechten tot elken prijs te handhaven. Nationaal-socialisme kent geen compromis. Zéker niet, wanneer het, zooals hier, het recht aan zijn zijde heeft.

De strijd tusschen nationaal-socialisme en politiek katholicisme, zooals die thans is ontbrand, heeft echter nog een geheel andere zijde, een zijde die weinigen ontdekt hebben, maar die de geraffineerdheid en gewetenloosheid der Roomsche politiek overduidelijk in het licht stelt.

Terwijl toch Rome eenerzijds den strijd predikt tegen het nationaal-socialisme, zijn organisaties en zijn aanhangers, probeert het anderzijds met taaie volhardendheid in tal van nationaal-socialistische groepeeringen en in de naar den nieuwen tijd omgevormde lichamen zijn posten vooruit te schuiven.

Het is een bekend feit, dat, waar Rome de kàns krijgt, het niet schroomt in den nationaal-socialistischen staat zijn jezuietische politiek te voeren, òndanks de zoogenaamde afkeerigheid van het nationaal-socialisme. Wij willen nog geen namen noemen van nationaal-socialistische bedrijven en nationaal-socialistische organisaties, waarvan wij weten, dat zij reeds door Rome's dienaren worden beheerscht. Wij achten het oogenblik daartoe nog niet gekomen, omdat wij met de bekendmaking ervan tevens deze nationaal-socialistische instellingen zouden compromitteeren, terwijl wij nog steeds de hoop koesteren, dat begane fouten hier hersteld zullen worden. Bovendien streven wij naar de **eenheid** van het volk en niet naar **verdeeldheid** of **burgeroorlog,** zoomin als naar den strijd tusschen nationaal-socialisten onderling.

Wèl moeten wij wijzen op het dubbele spel, dat de Roomsche Kerk in Nederland speelt, en dat in sluwheid zijn precedent niet heeft. Terwijl de macht der oude politiek-confessioneele organisaties wordt gebroken, en daarmede belangrijke voorposten der Roomsche Kerk in het staatkundig en maatschappelijk leven van ons volk worden weggeruimd, tracht diezelfde Roomsche Kerk reeds nieuwe voorposten in sommige nationaal-socialistische organisaties uit te zetten en daarmede het herstel en de uitbreiding van haar machtspositie in het sociale en politieke leven voor te bereiden! Met andere woorden: hoe de uitslag van den strijd, dien Rome met het nationaal-socialisme in deze landen heeft aangebonden ook zijn mag, **Rome heeft steeds gewonnen!** Dat daarbij aan deze Roomsche voorposten nù nog de H. Sacramenten worden onthouden is slechts een onbelangrijk gevolg van Rome's dubbelhartigheid en dient alleen tot misleiding van de massa der beminde geloovigen.

Gewetenloos is de Roomsche politiek dus zonder twijfel. Evenzeer druischt zij lijnrecht in tegen het Christendom, waarvan Rome de alleen-zaligmakende vertegenwoordiging wenscht te zijn, en tegen alle begrippen van eer, fatsoen en menschelijkheid. Rome zet het volk der lage landen tegen elkander op! Rome wil dezen strijd, Rome wil herleving van den inquisitietijd, alleen omdat zijn universeele machtspolitiek dat gebiedt. De eeuwige begeerte van de Roomsche kerk naar staatkundige macht, treedt duidelijker dan ooit aan den dag. Zij moest zich openbaren, omdat de politieke bolwerken, die Rome in deze gewesten op dit oogenblik bezit, worden gesloopt. En terwijl de Roomsche Kerk op ongehoord sluwe wijze in den nieuwen staat reeds weer haar centra van macht en willekeur opbouwt, brengt zij onnoemelijk leed in de huizen van duizenden, die het Roomsche spel niet doorzien, maar gelooven in de oprechtheid en de goddelijke zending dezer kerk.

Wij waarschuwen op deze plaats tegen de heiligschennende misdadigheid der hooge Roomsche geestelijkheid, die zich niet ontziet omwille van de handhaving harer onkerkelijke machtsposities volgelingen van Christus in te zetten en uit te spelen!

Wij waarschuwen de nationaal-socialisten voor het jezuietische gevaar, dat zij bezig zijn in hun gelederen binnen te halen, en wij zeggen den Jezuieten, dat zij niet verbaasd moeten zijn, wanneer verstandige nationaal-socialistische leiders, die het gevaar dezer penetratie te rechter tijd onderkennen, EN DIE ER GEEN BELANG BIJ HEBBEN HUN AANHANGERS OP TE OFFEREN AAN EIGEN MACHTSBEGEERTE, vergeldingsmaatregelen voor hùnne organisaties nemen ten aanzien van Roomsche politieke machtswellustelingen!

Karel Abbing, Maupie Zwanenberg en Jelle van der Meulen als bar-exploitanten.

Ons artikel in het nummer van 6 Sept., getiteld „De bloem van onze Haute Finance", waarin wij het innige verband aantoonden tusschen de Keyserbank en het Finantieel Weekblad voor den Fondsenhandel, heeft ons tal van sympathiebetuigingen gebracht. Enkele lezers wilden méér over deze zaak weten. Een hunner stelt de logische vraag: **„Als er beslag ligt op de banksaldi, hoe kan de Keyserbank dan verder existeeren"?**

Rekening houdendè met het feit, dat deze Bank praktisch alleen joden-clienten had en deze joden, na de verordening no. 148 betreffende de behandeling van het joodsche geldelijke vermogen, niet meer kunnen gokken en speculeeren, wil dit voor de Keyserbank zeggen, dat zij geen kasgeld, geen banksaldi, geen zaken en geen inkomsten meer heeft. Met andere woorden: „Wo von leben die Leut'?" Wij willen onzen nieuwsgierigen lezer daaromtrent gaarne inlichten.

Inderdaad bezit of bezat de Keyserbank nòg een bron van inkomsten. Het verhaal daarvan geeft tegelijk een duidelijk beeld van het hooge peil waarop deze banktechnici staan. Wij vragen speciale attentie voor de moreele zijde van ons bank-trio. „Trio" te verstaan als volgt:
in het midden: Karel Abbing, wiens financieele capaciteiten wij in onze voorgaande artikelen reeds afdoende hebben belicht;
links: Maupie Zwanenberg, geldgever en „man achter de schermen" van de Keyserbank;
rechts: Jelle van der Meulen, adviseur en financieel-expert (de man, die eenige jaren geleden een jong advocaatje, dat hem advies vroeg, het volgende wijze antwoord gaf: „geef mij *f* 5000.— en kom drie maanden bij mij op kantoor, dan leer ik je alle zwendel-streken op financieel gebied")!

Bedoelde bron van inkomsten dan, bestaat in de exploitatie van een viertal Amsterdamsche en Haagsche cabaret's en bar's van de meest mondaine soort, netheidshalve genaamd „Amusementsbedrijven". Oorspronkelijk was Maupie Zwanenberg daarvan de financier, doch Abbing wist het beter. Hoewel hij slechts één zijde van de bars kende, meende hij over voldoende kennis van dit soort zaken te beschikken, om de rol van Maupie over te nemen. De zaken moesten uitgebreid worden en de Keyserbank zou daarbij als **de** Bankier optreden. Zóóveel had hij inmiddels van zijn joodsche omgeving geleerd, dat dit financieren moest geschieden met geld van anderen. Als gewillig slachtoffer werd daartoe bereid gevonden de exmajoor J. J. van Moorsel (de man van ons spionnage-geval achter de gordijnen in ons artikel van 9 Aug.). Na ontelbare conferenties (in de betreffende bar's natuurlijk) werd de navolgende overeenkomst gesloten.

De Keyserbank neemt het crediet over van Maupie Zwanenberg (zie zoo, dat was tevens weer verstopt voor eventueele inbeslagneming door de autoriteiten!) en de Bank geeft een verder crediet van zoo- en zooveel duizend gulden op conditie, dat de Keyserbank eenig bankier zal zijn, alle overtollige kasgelden **direct** bij de Bank gestort moeten worden, de eigenaar geen verandering mag aanbrengen in zijn zaken zonder toestemming van de Bank, kortom, dat de arme man zich niet wenden of draaien kon zonder dat de Bank het had goedgevonden. Verder moest hij het bagatel van *f* 1000.— per week aflossen op zijn crediet, alles op straffe van directe opeischbaarheid der geheele schuld, indien hij met iets in gebreke mocht blijven. Als tegenprestatie, was de bank bereid geen rente te rekenen, zooals dat bij behoorlijke banken gebruikelijk is, doch.... **20% der winst.** Wat winst was, zou de Bank of haar accountant uitmaken en niet de eigenaar. Dat het met deze bepalingen uiteindelijk spaak moest loopen, was voor een kind duidelijk. Nadat men het geruimen tijd, zij het met veel moeite, volgehouden had, wekelijks de aflossing van *f* f000.— op te brengen, kwam de zomer, wat, in deze bedrijven beteekent: mooi weer, doch geen klanten. Daardoor werd het voor den geldgever onmogelijk zijn aflossingsplicht na te komen. Nu is het niet onze bedoeling een lans te breken voor amusementsbedrijven als deze. Ons is de exploitatie niet sympathiek. Toch mogen wij het feit niet verwaarloozen, dat in bedoelde vier bedrijven ruim 100 man personeel een eerlijke boterham verdient. Dat zijn echter overwegingen, die in een joodsch brein en in een verjoodscht Abbinghoofd niet opkomen. Deze menschen kennen slechts één moraal, n.l. geld-en-winst. Er viel dan ook niet te praten. De geldnemer was in gebreke en „mitsdien" de geheele schuld direct opeischbaar. Prompt verscheen dan ook een deurwaarder, die namens de Bank beslag kwam leggen op de geheele inventaris, inclusief de voorraad dranken, etc. Voor de richtige nakoming van dit beslag werd een bewaker aangesteld, zoodat dien dag geen borrel geschonken kon worden en de 4 zaken hun deuren moesten sluiten. Ons trio wreef zich de handen: die zat vast! Niemand bekommerdè zich echter om het personeel, dat door deze maatregel dreigde op straat te komen. Den volgenden dag bekoelde hun vreugde eenigszins, toen zij zich realiseerden, dat zij bezig waren op die manier de kip met de gouden eieren af te maken. Toen dit feit goed doorgedrongen was, waren zij bereid tot de volgende schikking. Als de geldnemer elken dag *f* 100.— stortte, mocht hij voor *f* 100.— drank van den voorraad afnemen, zoodat hij zijn zaken, zij het met veel moeite en schipperen, open kon houden. Veertig dagen heeft hij dit volgehouden, toen kwam een afrekening van de Keyserbank t.w.: „Van U ontvangen 40 × *f* 100.— is *f* 4000.— waarvoor wij Uw rekening crediteeren." In het debet kwam echter ook een klein postje en wel: **DEURWAARDERSKOSTEN *f* 1196.—**.... (elf honderd zes en negentig gulden).

Begrijpt onze nieuwsgierige vrager thans iets meer van het Bankvak? En welk een sociale functie een dergelijke „bank" vervult?

Alweer:

De Vlieg van Zwijndrecht.

Reeds eerder hebben wij ons genoodzaakt gezien te schrijven over den zeer christelijken meneer Vlieg uit Zwijndrecht, die op zeer onchristelijke wijze van zijn positie als voorzitter der Zwijndrechtsche Groentenveiling misbruik maakte om een anti-Duitsche hetze te creëeren. Deze Vlieg (die natuurlijk ook een felle Oranjeklant is) tracht onder de arbeiders een oproerige stemming te verwekken door de verkoop van groenten zooveel mogelijk buiten de veiling om te leiden.

Onlangs is men bij de veiling begonnen met de voorraden veilingkisten te controleeren, omdat er plm. 25.000 te weinig zijn. Volgens de heeren zouden deze kisten bij de tuinders zijn, maar in werkelijkheid zijn ze bij de veiling teruggekomen, opdat nieuwe aanvoer zou kunnen plaats vinden. De heeren verkochten evenwel uit de hand aan verschillende opkoopers, en de kisten die hiervoor noodig waren verdwenen naar die opkoopers. Voor een kist moet echter huur betaald worden en dàt leverde veel geld in het laadje. Toen de opkoopers later meer kisten inleverden, dan zij volgens den normalen verkoop zouden moeten doen, kwamen de merkwaardige gedragingen van de veilingheeren aan het licht en bleek, hoeveel groente er onrechtmatig was verhandeld. In hun angst bepaalden de heeren, dat voor iedere kist die niet aanwezig was aan de tuinders 25 cent boete zou worden opgelegd, wat natuurlijk een storm van verontwaardiging verwekte. Men meende dezen storm te kunen bezweren door te zeggen: Betaal nu maar, dan stoppen we de zaak in den doofpot, want als ze aan het rollen komt, moet onze voorzitter Vlieg minstens naar een concentratiekamp en een of andere N.S.B.-er wordt hier de baas.

Zóó zijn de methoden op de veiling van Zwijndrecht, waar de allerchristelijkste heer Vlieg den scepter zwaait. Is het niet hoog tijd, dat hier de bezem doorgehaald wordt en de doofpot van de heeren wordt omgekeerd, zoodat de inhoud aan het licht komt?

Op 2 Aug. 1941 stierf den heldendood in den strijd tegen het bolsjewisme

SS Mann J. A. VAN HEMERT,

oud 17 jaar.

Hij gaf zijn leven voor zijn Führer.

Loosduinen, Pinksterbloemplein 13. Fam. DAHMEN VON BUCHHOLZ.

PLEBS-TERREUR

De verscherpte terreur, die nu meer dan een jaar lang door Anglophiele, Oranje-minnende, probolsjewistische elementen uit de onderste lagen van onze volksgemeenschap op nationaal-socialisten en hun kinderen wordt uitgeoefend, heeft sinds Mei 1940 aan kracht en geniepigheid nog in geen enkel opzicht ingeboet. Integendeel, juist in de afgeloopen weken bereikten ons weer talrijke berichten over ergerlijke wandaden jegens leden van nationaal-socialistische organisaties gepleegd. Wij zien ons daarom genoodzaakt, ter bescherming van onze strijdende kameraden op alle fronten de scherpste maatregelen te eischen tegen onderwereld-elementen, die door hun laffe misdadigerspraktijken telkens weer de nationaal-socialistische organisaties in beroering brengen en onrust verwekken onder het volk.

De terreur van het plebs openbaart zich op velerlei wijzen. Zij uit zich niet alleen in moord-aanslagen op al- of niet-geuniformeerde leden van partij-afdeelingen. Zij uit zich vele malen erger in het kleine, in affairetjes, die niet in de krant komen. Zij uit zich in het vernielen van eigendommen van nationaal-socialisten: huizen, tuinen, rijwielen, auto's, in het besmeuren ervan (woningen, vervoermiddelen, kleedingstukken), in het treiteren van den nationaal-socialistischen arbeider op het werk, in het negeeren van den nationaal-socialistischen beambte op kantoor, in het tegenwerken van nationaal-socialistische instanties door departementale en crisis-instellingen (want er is ook geestelijk plebs), in het mishandelen van nationaal-socialistische leerlingen op de scholen, in het beleedigen van deze leerlingen voor de klas, in het boycotten van bedrijven of winkels onder nationaal-socialistische leiding, in het treiteren van nationaal-socialistische vromen door de kerkelijke gezagsdragers, in het dwarsboomen van nationaal-socialistische bestuursambtenaren door hun ondergeschikten, in de weigering tot verkoop van nationaal-socialistische boeken en tijdschriften door boekhandelaren, in de fluistercampagne, in de speldjes-dragerij, in de liedjes-zingerij, in de Oranjepropaganda, in de Winterhulp-boycot, en in duizenderlei andere dingen. Het vermoorden van partijleden, het in de grachten duwen of onder de fietsen rijden of onder water houden van leden der jeugdorganisaties en de tallooze andere gevallen van lichamelijk geweld, vormen slechts een gering onderdeel van de terreur die over de geheele linie wordt uitgeoefend. Voor het laatste is immers ook **moed** noodig, en dat bezitten juist deze terroristen, wier domineerende karaktertrek de **lafheid** is, niet. Het is zooveel gemakkelijker in het donker iets van den vijand te vernielen, en dan weg te sluipen, of stiekum de boterhammen van den arbeidskameraad in de modder te trappen en hem te laten toezien in het schaftuur, of de papieren van den collega-ambtenaar te besmeuren en te verdonkeremanen, of laster te verspreiden, of lijdelijk verzet te plegen. Dat alles eischt geen **durf**, geen persoonlijke **inzet**, geen strijd van man tegen man. Het eischt alleen een doortrapte gewetenloosheid, een volkomen gebrek aan eer en fatsoen, een verdorven slavenziel. En dat bezitten de heeren terroristen, het schuim van deze samenleving, dan ook.

Onlangs kregen wij een kapitein der infanterie uit het voormalige leger op bezoek, die ons zijn nood klaagde over de terreur, waaronder zijn omgeving gebukt gaat, en die tevens wees op de sluwheid, waarmede anti-Duitsche elementen zich nog steeds in allerlei ambten weten in te dringen. Sprekende over de plebsterreur zei deze oud-militair: **„En wáárom is het schuim zoo machtig? Omdat het zich beveiligd voelt door 95% van het volk!"**

Inderdaad, het plebs méént, dat het beveiligd wordt door de overgroote meerderheid der volksgenooten. Het méént, dat de massa te allen tijde bereid zal zijn voor hen in de bres te springen en mee te werken aan hun laffe misdadigheid. En uitsluitend dááraan, aan het gevoel-van-zich-beschermd weten, ontleenen de helden der geniepigheid den „moed" hun euvel werk te volvoeren. Alleen dáárom geven zij gehoor aan de onverdroten ophitsing van den Londenschen omroep en de emigrantenbende rond den Engelschen troon.

Wéé dezen Churchill- en Oranjeknechten, wanneer zal blijken, dat hun hoop op het volk ijdel is, dat zij niet gesteund worden door die groote massa, die nu lijdzaam het wereldgebeuren langs en over zich heen laat gaan. Wéé dezen volksvergiftigers, wanneer het oogenblik daar is, dat zij alléén staan te midden van een gesloten gemeenschap, die hen veracht en vertrapt. Want eenmaal zal het oogenblik komen, waarop dit volk niet meer aan zichzelf is overgelaten, en ophoudt speelbal te zijn van de machten rondom. Eenmaal — en wellicht is het oogenblik zeer nabij — zal ook het volk van deze landen met vaste hand geleid worden langs rechte wegen naar de schoone toekomst. Dan zal het niet meer het oor leenen aan de gezanten van den duivel, die in Oost en West den broedermoord preeken, maar dan zal het zijn plaats weten in de Europeesche lotsgemeenschap, die in jaren van harden strijd tot een onverbrekelijke eenheid gesmeed werd. Dan zal het ook beseffen, dat het plichten heeft jegens zijn Germaansche bloed en zijn Germaansche mythe, waarin het verleden ligt besloten, en waaruit de toekomst zal groeien.

Wij zeggen, dit alles zoo positief, omdat wij even positief weten, dat in ons volk de drang leeft naar een ingaan in het nieuwe leven, naar een òpgaan in de nieuwe orde, naar een zich-gebonden-weten in een grooter geheel, en naar een leven uit en door dat geheel.

De drang naar de Unie, de groei van de nationaal-socialistische organisaties, dat alles wijst op een zóeken naar het nieuwe, op een poging der individuen een **band** te leggen tusschen zich en het nieuwe. Velen zijn teleurgesteld door het negativisme van hun omgeving of hun leiders, die hen misleid hebben in stede van geleid, maar duizenden gaan verder, zij zoeken achter iederen horizon de nieuwe wereld, en het zijn déze zoekers, strijders, pioniers, die elkaar tenslotte zullen vinden.

En omdat wij zoo zéker weten, dat dit volk zijn nieuwe nationaal-socialistische eenheid zal vinden en beleven — want zoekt niet iedere goede volksgenoot naar den ZIN en de BEDOELING van alles wat er met hem geschiedt? — kunnen wij op dit oogenblik eischen, dat allen die van goeden wille zijn, een gesloten front vormen tegen de terreur van het plebs. Zij alleen, de laffe en gewetenlooze dienaars van de hitsende kliek over de Noordzee, staan de eenwording van ons volk in den weg. Daarom, nationaal-socialisten, waar gij ook staat in de samenleving, wat uw taak en uw werk ook is, bindt den strijd aan tegen de terroristen der onderwereld! Ga uw volk vóór bij de zuivering van uw vereenigingen, uw organisaties, uw kantoor, uw werkploegen, uw omgeving. Roei de rotte plekken in de volksche samenleving meedoogenloos uit! Aarzel niet, zoo noodig de scherpste middelen tegen deze misdadigers te gebruiken! Ook tegen u, eerlijke vaderlanders, was 16 maanden geleden alles geoorloofd! Zie wel het onderscheid tusschen den volksgenoot, die nog in het duister tast, die den weg niet vinden kan naar de nieuwe gemeenschap, en ondanks zichzelf misstap na misstap begaat, èn hem, die moedwillig en welbewust anderen belet het nieuwe leven in te gaan.

De tijd is gekomen, om onze volksgemeenschap weer zuiver en gezond te maken. De nationaal-socialist zal zijn volk daarbij voorgaan en zichzelf inzetten in dezen strijd van het thuisfront. Alle goede vaderlanders, die er naar verlangen eindelijk mee te kunnen bouwen aan de nieuwe ordening, zullen bij dezen schoonmaakarbeid willen meewerken.

Nationaal-socialisten, begint den strijd tot reiniging der samenleving! Verdelgt haar parasieten, háár infectiedragers, haar ondergravers, kortom allen, die haar zuivering en éénwording in den weg staan. Weet uw taak in het thuisfront!

De mildheid der rijken.

Op 12 September heeft de Führer met een manifest aan het Duitsche volk het Duitsche Winterhulpwerk ingeluid.

Adolf Hitler zei o.a.: „In een gigantische worsteling strijdt in deze historische dagen onze weermacht voor het zijn of niet-zijn van de Duitsche natie, ja, daarboven uit voor het behoud van dàt Europa, dat duizenden jaren lang de menschheid kultuur en beschaving heeft gebracht, en ook in de toekomst moet brengen."

Wij weten, dat de woorden van den Führer wáár zijn, dat inderdaad aan het Oostfront de strijd gestreden wordt tusschen de beschaafde naties van dit werelddeel en de slachtoffers van een joodsch vernietigingssysteem. Wij weten, dat het winnen van dien strijd voor Duitschland, voor ons, voor geheel Europa alles beteekent: de mogelijkheid om in de toekomst onszelf te zijn en te leven naar onzen eigen wil en onzen eigen aard.

Men zou nu mogen verwachten, dat heel Europa, dat heel Nederland achter den Führer, achter het Duitsche volk en de Duitsche weermacht zou staan. Men zou mogen verwachten, dat wie niet zèlf de wapenen in de hand kan nemen om daadwerkelijk naast Duitschlands soldaten te vechten, toch in het groote Europeesche thuisfront zijn plaats en zijn plicht zou weten. Men zou dat zéker mogen verwachten van hen, aan wie een bolsjewistische overwinning niets goeds te brengen heeft: de plutokraten, de „Oberschicht", de rijke burgerij. Van hèn mochten wij in de éérste plaats verwachten, dat zij naar de mate hunner krachten méé zouden strijden in de rijen van het thuisfront en niets onbeproefd zouden laten om dat thuisfront sterk en gesloten te maken.

De feiten geven helaas een heel ander beeld. Het Winterhulpwerk, dat ook in Nederland straks weer wordt aangepakt, werd door de plutokratie in den afgeloopen winter op schandelijke wijze gesaboteerd. Welbewust hebben de dames en heeren plutokraten geweigerd deze schoone uiting van solidariteit in een volk te steunen. En even welbewust weigerden zij dezen zomer dat andere prachtige werk, het Duitsche Roode-Kruiswerk, te gedenken. Vele eenvoudige volksgenooten, vele arbeiders en kleine middenstanders, ambtenaartjes en kantoormenschen, die met een in de huidige omstandigheden dikwijls dubbel karig loon rond moeten komen, hebben dit werk wèl gesteund. Vele eenvoudige harten hebben gevoeld, dat het hier ging om een werk van zuivere menschlievendheid, waarin Duitsche menschen vóórgaan, maar waarin ook wij hadden kunnen voorgaan. Het zijn deze eenvoudigen, die blijmoedig hun gave voor het Duitsche Roode Kruis hebben geofferd. Maar het waren de plutokraten, die de deur dichtsloegen, toen de collectanten hen bezochten!

Wij willen onze beweringen met enkele namen staven.

In ALKMAAR weigerde de gemeentesecretaris, Mr. A. Koelma, IETS te geven.

Een negental doctoren, meerendeels zeer gegoede of zelfs rijke burgers, bracht TEZAMEN de kapitale som van f 1.30 op, verdeeld als volgt:

H. J. Sluymer, Emmastraat 36: 1 gulden;
Dr. A. G. Schoo, Emmastraat 3: 10 cent;
A. W. v. Kleef, Emmastraat 27: 10 cent;
Dr. Bruins, Emmastraat 109 (rijk): 10 cent;
Dr. Degener, Emmastraat 95 (rijk): geweigerd te geven;
J. Th. van Leeuwen, Emmastraat 93 (rijk): geweigerd, nadat hij eerst gevraagd had of het het Hollandsche dan wel het DUITSCHE Roode Kruis betrof;
Dr. Hoeneveld, Emmastraat 33 (zeer rijk): geweigerd;
Mej. A.C.M.Beek, Costerstr. 24: geweigerd;
J. Maats, Steynstraat 1: geweigerd.

Bij eenige andere „elite"-figuren werden de volgende resultaten geboekt:

Ds. J. D. Kleyne, Emmastraat 75: weigerde aan het DUITSCHE R.K. te geven;
B. H. J. Schouten, Emmastr. 64: weigering;
C. E. Slinger, Emmastr. 97: grove weigering;
J. Spruyt, Emmastr. 2 (zeer rijk) . . . 25 cent!
N. F. Spruyt, Emmastraat 56: weigering;
A. Verkade (notaris, zeer rijk): weigering;
Godijn, Emmastr. 29: had belangstelling voor het Roode Kruis, alleen TOEN niet;
R. P. Goettsch, leeraar H.B.S., Costerstr. 33: weigering;
F. H. Holzmüller, leeraar H.B.S., Emmastr. 45: zei, voor het DUITSCHE R.K. niets over te hebben;
S. W. B. Arnz, Emmastr. 11: weigering;
F. K. de Wild, procuratiehouder, Emmastr. 39: weigering;
C. N. Hartijzer, onderwijzer, Steynstr. 47; weigerde aan het DUITSCHE R.K. te geven;
H. Schuurman, kringleider 1e klas v. d. P.W.N., Emmastraat 4: weigering.

Dat is zoo een bloemlezinkje uit hetgeen de Alkmaarsche elite metterdáád aan mildheid en offervaardigheid, heeft ten toon gespreid. Met den mond zullen deze dames en heeren uit humanistische kringen de menschlievendheid waarschijnlijk belijden; zij hebben er over gepreekt in de kerk, of plechtig met het hoofd geknikt nà de predikatie; zij spraken er over op hun Unie-kransjes, of vroeger in hun loge-bijeenkomsten.

Maar toen het er op áán kwam het offer van de **daad** te brengen, tóen versaagden zij. En zij beseffen niet, deze kleinzielige en koudhartige egoïsten, dat hun offer in geld, hòe groot het ook mag zijn, nog zoo ontzettend gering is, vergeleken bij het offer aan bloed, dat millioenen Germaansche vaders en moeders, vrouwen en kinderen thans brengen voor het behoud van Europa. Zij beseffen niet, dat er menschen zijn in Europa, duizenden **eenvoudige menschen**, die het liefste, het éénige dat zij bezaten, offerden op het altaar van Europa's toekomst.

Van hèn werd zóó'n offer niet gevraagd.

Van hen werd alléén gevraagd, dat zij iets zouden geven van hun overvloed om het lijden van de helden in het Oosten te verzachten. En straks zal van hen wederom gevraagd worden iets te geven van hun overvloed om den nood van duizenden volksgenooten, die den winter zonder warme kleeding en zonder dekking, brandstof en levensmiddelen ingaan, te lenigen.

Plutokratie, zult gij dan weten welk offer gij brengen moet om dat der eenvoudigen te benaderen?

OP DE HOEK.

KOP OP!

„Hoe vind je 't?" klampte hij me van de week opeens aan met zijn linkerhand achter zijn colbertrevers frommelend: „Niks niet meer aan de hand!"

„Geopereerd?" vroeg ik, denkend aan iets van een verwijderde hartige lever- of een leverige hartkwaal.

„Nee, hierzoo . . . kòp op," en hij duimde op de gele luciferskop met een ijzertje vastgeklemd in zijn knoopsgat.

„O, ja reuze . . . maar als dat nou verboden . . ." opperde ik, maar de idee alleen al, maakte hem enthousiast.

„Ach, dan komt er wéér wat nieuws! Je moest eens weten wat we al niet geprobeerd hebben, maar voorloopig is dit het beste. We hebben eerst stroop aan de binnenkant van onze handen gehad: als je dan iemand een hand gaf dan kleefde je en dan . . ."

„Ja, jullie zijn tòch al klevers," merkte ik op, maar dat vond hij niet leuk.

„Nee, da's onzin, wat jij bedoelt: maar vanwege je pak, hèl Palthe kon het niet af en nou gunnen we hem wel wat, maar 't werd te erg. En toen hebben we een kettinkie om onze polsen gedragen, maar toen we het koper en zoo moesten inleveren . . ."

„. . . heb jij je kettinkje moeten begraven."

„Ja, maar dat graaf ik straks wel weer op. Meneer Linthorst wou toen een botje van blik maken: weet je wel, zoo'n platvisch, want dat beteekent: Blijf Oranje Trouw hè, maar dat wou meneer de Kaai niet. Die heeft een hekel aan visch . . ."

„Zoo en toen zijn jullie op dàt idee gekomen . . ."

„Ja, hoe vind je het? Want . . ." en hier boog hij zich vèr voorover, trok mijn gezicht vlak bij zijn oor: „Het beteekent: Kop òp! Dat zèggen we, maar het IS eigenlijk: Klaar om de lont in het kruit te steken!"

„Ja, dat begreep ik direct al" stelde ik hem gerust. „Met vuur spelen kùnnen jullie niet laten."

Toen keek hij me aan: niet direct begrijpend — tot het begon te dagen, maar toen was hij meteen verdwenen ook . . .

De Joden in het W. G.

Tot ons genoegen kunnen wij mededeelen, dat, naar aanleiding van ons vorige artikeltje op deze plaats, door de stedelijke overheid van Amsterdam onmiddellijk maatregelen zijn genomen, met het doel de Joodsche patiënten in het Wilhelminagasthuis van de arische te scheiden. Het bleek, dat de toestand in het W.G. inderdaad in strijd was met de nationaal-socialistische opvattingen daaromtrent en dringend verbetering behoefde.

Door het ingrijpen der autoriteiten is, naar wij mogen aannemen, den Joden hun juiste plaats gewezen. Het verheugt ons daarom ditmaal een woord van lof aan het adres van Nederlandsche bestuurders te kunnen richten.

OPZIENBARENDE VERKLARING.

Woensdag voor acht dagen bracht de radio ons een min of meer sensationeel bericht. Natuurlijk is het niet sensationeel, dat het Duitsche afweergeschut boven Noorwegen een Engelsch vliegtuig naar beneden haalde. Zelfs is het geen daverende sensatie, dat daarbij twee met naam en Nederlandsch adres genoemde Nederl. vliegers in Duitsche krijgsgevangenschap geraakten.

Tenslotte weten we nu zoo langzamerhand wel, dat behalve een aantal Nederlandsche soldaten en matrozen ook een aantal Nederlandsche vliegers in de oorlogsdagen al dan niet gedwongen in Engeland terecht is gekomen. Deze arme kerels, die dag-in dag-uit bloot staan aan het trommelvuur van een misdadige Engelsche propaganda en van de werkelijke verhoudingen op het Europeesche vasteland niets afweten zijn wel gedoemd in de Engelsche loterij-met-uitsluitend-nieten te spelen of ze dit nu leuk vinden ja dan neen. Zouden ze — zooals Jhr. de Geer — ook de gelegenheid krijgen zich van de werkelijke situatie op de hoogte te stellen dan zouden de meesten hunner óók naar Londen telefoneeren dat ze niet terugkomen en maar liever naar huis gaan. De sensatie is hierin gelegen, dat bedoelde vliegers hebben verklaard, dat het Engelsche Luchtvaartministerie Nederlandsche piloten bevel heeft gegeven ook boven Nederlandsch gebied gevechtshandelingen te verrichten, wat beteekent, dat zij bevel hebben gekregen hun eigen landgenooten te vermoorden.

Zooals van fatsoenlijke Nederlanders mocht worden verwacht, hebben zij geweigerd dit bevel uit te voeren en zijn toen boven andere bezette gebieden ingezet, met het reeds eerder gemelde resultaat.

Naar wij van ambtelijke zijde vernamen, is de Oranje-zender er als de kippen bij geweest, deze verklaring van de Nederlandsche vliegers een gemeene leugen te noemen. De „tegenspraak" was echter beperkt tot de mededeeling, dat Nederlandsche vliegers nog nimmer hadden geweigerd een bevel van het Engelsche Luchtvaartministerie op te volgen. Of die bevelen zich ook uitstrekken tot het bombardeeren van Nederlandsche dorpen en steden — en dat is toch de kern van de kwestie — wilde de spreker voor den Oranje-zender lekker niet verklappen, want dàt ging de Duitschers niets aan! 't Kan best waar zijn dat het de Duitschers niets aangaat; wij durven zelfs wedden dat zij er weinig interesse voor hebben. Maar negen millioen Nederlanders hebben er des temeer interesse voor. Oorlog moge dan oorlog zijn, voor het „gevoel" en de moraal maakt het toch nog wel eenig verschil uit, of Australiërs, Nieuw-Zeelanders, Canadeezen of desnoods rasechte Engelschen vanuit stratosfeerhoogte brisantbommen op kinderwagens in de Rotterdamsche straten smijten, of dat eigen landgenooten deze heldendaden uithalen! Wij kunnen respect hebben voor soldaten, ook wanneer zij o.i. aan de verkeerde zijde strijden, maar niet voor sluipmoordenaars die eigen vleesch en bloed naar het leven staan.

Het vervolg van de radiouitzending, waarin de „ontzenuwing" van de verklaring moest worden gebracht, bracht intusschen de bevestiging, dat Engeland onze soldaten aan de overzijde van het kanaal uitsluitend als kanonnenvoer voor de Duitsche oorlogsmachine beschouwt: als levend schild voor kostbare Tommies. Wij werden n.l. vergast op een reportage van manoeuvres, die een Nederlandsche brigade „ergens in Engeland" gehouden had. De geheele emigrantenfabriek was present; inclusief de voormalige minister van Binnenlandsche Zaken Van Boeyen, die tegenwoordig — na enkele kabinetscrises-in-ballingschap — zoowaar tot minister van Oorlog is gebombardeerd! Natuurlijk kwam de commandeerende officier verzekeren dat de Brigade „paraat" was en dat de „bevrijding van Nederland" nog steeds als punt één op het programma prijkt.

Die paraatheid kennen we nog uit de oorlogsdagen, maar het laatste is ongetwijfeld een lofwaardig streven. Men zou dus denken, dat onze jongens aan de overzijde worden opgeleid tot parachutisten, kortom tot landingstroepen in den uitgebreidsten zin van het woord. Mis! Een luitenant stond heel enthousiast te krijschen, dat onze jongens door — neen, niet door een denkbeeldige Duitsche verdedigingslinie op Nederlandsch gebied — maar door een rookgordijn heen braken, dat **vijandelijke** parachutisten hadden gelegd. Zij worden dus opgeleid niet om Nederland militair te „bevrijden", maar om Engeland militair te verdedigen! Waartusschen, zouden wij meenen, toch nog wel eenig verschil bestaat.

Razzia in Maastricht.

Duitsche politie, leden van de Weermacht en de plaatselijke Nederlandsche politie hebben in Maastricht een frissche razzia uitgevoerd en fantastische hoeveelheden textielgoederen, levensmiddelen, vet, boter, chocolade, vleesch en tal van andere producten te voorschijn gehaald. Niet minder dan 50 clandestiene handelaars konden in het nekvel worden gegrepen en hebben voorloopig onderdak gekregen in een werkkamp. 'n Uitstekende remedie! Hard, zeer hard werken en niet teveel voorrechten.... Deze woekeraars moeten goed voelen, dat zij de gemeenschap bestolen hebben, erger nog: dat het hun schuld is, wanneer momenteel in menig arm gezin honger wordt geleden.

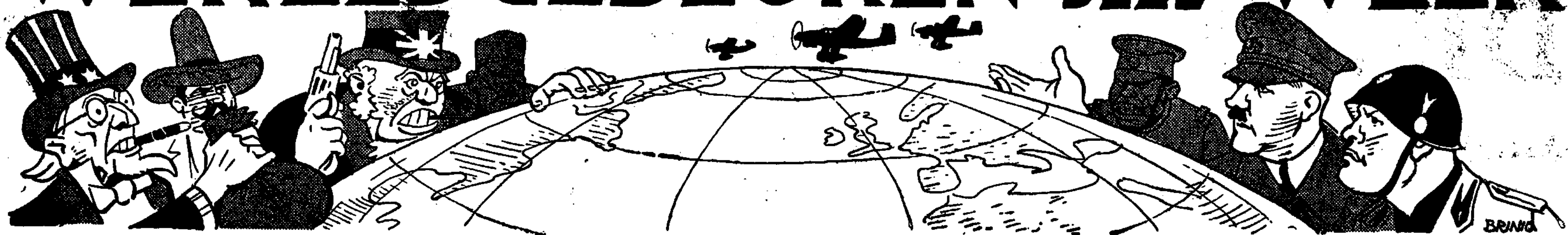
'n Pikante bijzonderheid wordt gevormd door het feit, dat alle gevonden waren voornamelijk bestemd waren voor doortrekkende Duitsche soldaten. Een van de hardnekkigste lasterpraatjes is, dat de Duitschers hier alles wegsleepen, ons „uitplunderen", en wat er nog meer aan krachttermen op dit terrein te koop is.

Nu ziet men even hoe dit „uitplunderen" in zijn werk gaat: tegen woekerprijzen bieden Nederlanders, die thuis misschien Juliaantje aan den muur hebben hangen met extra mooie oranjelinten en op hun manier hevig anti-Duitsch zijn, Duitschen soldaten aan het Nederlandsche distributie apparaat onttrokken producten aan. Wie zijn nu de plunderaars? Ongetwijfeld hadden de heeren in Maastricht een goed afzetgebied. Het is een verzamelpunt voor verlofgangers die alleen al voor de aardigheid graag iets mee naar huis nemen. Met „gebrek" aan de andere zijde van de grens, behoeft dit niets te maken te hebben. De Duitsche soldaat ontvangt een behoorlijk bedrag aan soldij en vertoeft in zijn diensttijd dikwijls op plaatsen waar hij maar weinig kan uitgeven. Zoodat het volkomen begrijpelijk is, dat hij, eenmaal met verlof gaande, bij wijze van spreken koopt wat hij maar krijgt aangeboden. Het troepje woekeraars in Maastricht wist dit ook en heeft er op meer dan schandalige manier misbruik van gemaakt.

Dit brengt ons als vanzelf op een tweede pikante bijzonderheid in deze affaire. Deze n.l., dat de **Duitsche** politie in samenwerking met de weermacht heeft ingegrepen, en de Nederlandsche politie-instantie eigenlijk maar zóó'n beetje voor spek en boonen meedeed, meer om den weg te wijzen en de ontvluchtingsgaatjes te bewaken. Heeft de Nederlandsche Rijks- en Gemeentepolitie van een en ander nooit iets gemerkt? Heeft zij zich nimmer afgevraagd, waar al die verhandelde producten vandaan moesten komen; dat deze producten wel op clandestiene wijze aan het distributie-apparaat onttrokken **moesten** zijn?

Deze razzia onder leiding van de Duitsche politie is een klap in het gezicht van de Nederlandsche politieinstanties, die blijkbaar niet in staat zijn — of onwillig! — om aan den clandestienen handel een einde te maken, of minstens met alle ten dienste staande middelen er tegen op te treden. Dat de klap in het gezicht verdiend is, bewijst de enorme voorraad goederen die te voorschijn werd getooverd. Het zou ons werkelijk spijten — hoe betreurenswaardig het in de kern van de zaak ook moge zijn — indien de Duitsche politie in dit geval alleen maar is opgetreden, omdat Duitsche soldaten het slachtoffer van de woekerpraktijken werden. Als dan de Nederlandsche politie onwillig of niet in staat is om den sluikhandel doeltreffend te bestrijden, zijn wij van aanschouwelijk onderricht van Duitsche zijde zeker niet afkeerig. Dat de burgerij dit optreden eveneens op juiste waarde weet te schatten, is wel gebleken uit de reactie van de Maastrichtenaren, die in grooten getale de razzia-operatie volgden en over de resultaten uitermate te spreken waren!

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

De Nederlander — en in het bijzonder hij, die den Engelschen zender of Radio Boston veracht en negeert, weet op het oogenblik maar bitter weinig van al datgene wat er aan de andere zijde van den Atlantischen Oceaan gebeurt. Wij zijn in één jaar tijds dermate vervreemd van het leven in een democratisch geregeerden staat, dat wij verschillende berichten, die de pers ons brengt over Amerika, niet meer in hun juiste verhoudingen, in hun causaal verband, kunnen zien. Wij denken reeds voor een groot deel in de begrippen van den nieuwen tijd, wij rekenen met zijn instellingen, zijn persoonlijkheden en zijn waarden. Langzaam maar zeker zijn wij geworden tot kinderen van een nieuwe wereld, of wij dat nu wilden of niet, en naarmate de tijd voortschrijdt, zullen wij meer en meer opgaan in de nieuwe ordening: wij zullen ons aanpassen aan haar vormen en ons inleven in haar geest. Velen zullen deze evolutie, die zich in en aan hen voltrekt, niet eens bemerken; pas wanneer zij plotseling zouden worden teruggeplaatst in de oude wereld, zouden zij beseffen, hoe geheel anders het leven zich aan den mensch kan openbaren en hoe zeer levensnormen en -vormen aan elkaar tegengesteld kunnen zijn.

Wanneer wij nu den gang der dingen in Amerika willen begrijpen, dan moeten wij allereerst beseffen, dat niet alleen wij, Nederlanders, sinds het uitbreken van dezen oorlog en sinds wij er in betrokken werden, langs een geheel nieuwen weg gevoerd zijn, maar dat ook het Amerikaansche volk in een bepaalde richting is geleid. Wiskundig gesproken zou men het zóó voor kunnen stellen, dat het Nederlandsche leven zich ontwikkeld heeft langs den tak in het eerste kwadrant en het Amerikaansche leven langs die in het derde kwadrant van een, in een rechthoekig assenstelsel aangebrachte rechte, die voldoet aan $y = ax$. Zoozeer het Nederlandsche volk zich òpwerkt uit de apatische rust der dadenlooze democratie tòt een naar het positieve zoekende gemeenschap, zoo zeer is het Amerikaansche volk verder neergedrukt in de levensverloochening van marxisme, liberalisme en puritanisme. Waar thans het Nederlandsche volk — zooals de heele groot-Germaansche of Europeesche lotsgemeenschap — tracht ten opzichte van alle problemen des levens een positief standpunt in te nemen, daar staat het volk der Vereenigde Staten negatief tegenover zulke vraagstukken. Het Amerikaansche volk is onder den druk van een rasvreemde overheersching en zonder de kracht van een wereldbrekende, volksgebonden mythe of levensbeschouwing verworden tot een futlooze millioenenmassa, die zich straks gedachtenloos den oorlog in laat drijven. Want dat het eenig doel der joodsche heerschers in Amerika de zegevierende beëindiging van den door hun rasgenooten in Europa (Engeland en Rusland) begonnen oorlog is, daaraan behoeft niemand te twijfelen.

Wij verbazen er ons echter over, dat er nog altijd Nederlanders zijn, die ook NU niet, nu de vertegenwoordigers van het jodendom par excellence: Churchill, Stalin en Roosevelt, zich openlijk verbonden hebben tot een wereldomvattende machtscombinatie, het spel der joden achter de schermen niet zien of niet willen zien. Het is toch overbekend, welk een bolwerk van het wereldjodendom Engeland steeds geweest is (men leze de artikelen over het Joodsche vraagstuk in dit en het voorgaande nummer van De Misthoorn) en welke burchten de Sovjet-Unie en de U.S.A. nog steeds zijn!

De strijd, dien Hitler niet gewild heeft, maar dien hij mòest beginnen, toen de geallieerden Poolsche benden ophitsten tot den moord op volksduitsche inwoners van de Westpoolsche provincies, die strijd is in twee jaren tijds uitgegroeid tot den wereldoorlog. Weliswaar is het officieele eerste schot, dat Amerika's deelneming zal aankondigen nog niet gelost, maar het wachten is alléén daarop. Voor het overige is de kongsi gewetenlooze oorlogsdrijvers, die zich Amerikaansche regeering noemt, gereed om het volk voor de Europeesche kanonnen te brengen.

En dat volk zàl zich laten leiden. Wij weten, hier in Nederland, wat 7 jaren halfzachte pershetze beteekenden. Moeten wij er dan nog aan twijfelen, wat 8 jaren harde joodsche „voorlichting" in Amerika hebben bereikt?

Laten wij ons toch heusch geen illusies maken over een zgn. oppositie in de Ver. Staten. Laten wij toch heusch niet meenen, dat de woorden van een Hearst of een Lindbergh of een Senator Nye in de Staten gehòòrd worden. Zij worden overschreeuwd door de vette koppen der joodsche sensatie-pers en door het geblaat van den joodschen reclame-omroep. Een rede van Lindbergh krijgt in de Nederlandsche pers méér plaats, en geniet er méér belangstelling dan in de eigen Amerikaansche bladen of het moest zijn dat men doende is de schaarsche strijders voor een zinvolle wereldordening te hoonen en te ridiculiseeren. Wij kennen dat toch immers ook uit eigen ervaring?

Toen Woodrow Wilson in 1917 het Amerikaansche volk in den oorlog dreef, was Roosevelt onderstaatssecretaris van Marine en een geestdriftige volgeling van den president. Zorgvuldig is hij in de voetstappen van zijn voorganger-broeder-vrijmetselaar getreden, en staat nu op het punt den stap van 6 April 1917 te herhalen. Zal het Amerikaansche volk hem volgen?

Reeds lang is het machtige krantenconcern van Hearst door de joodsche kapitaal-pers dood-geconcurreerd. Ook een Amerikaan loopt niet graag met een krant die voor onfatsoenlijk geldt! Reeds is Lindbergh ontslagen uit het leger. Als Senator Nye lastig wordt, wordt hij straks óók weggewerkt.

Het publiek, de groote, logge, willooze massa der Yankee's neemt dat alles, zooals zij ook den oorlog zal nemen. Iederen dag slikt zij haar propaganda-pillen van pers en radio. Iederen dag beaamt zij de redevoeringen van Roosevelt, zijn vrouw, zijn zoon, van La Guardia, en Morgenthau, en Baruch, en Roseman, en Sherwood, en Knox, en Willkie en al die „grooten" der democratie. En de kleinen bauwen wel na, wat de grooten voorgezegd hebben — in de staatsbesturen, in de openbare colleges, in de stadsraden, in de plaatselijke kranten, op de vergaderingen van duizenderlei vereenigingen. „Amerika heeft een schoone taak: het moet het nazidom vernietigen." „Hitler bedreigt Amerika, hij wil de wereld veroveren." „Amerika en Engeland strijden voor de vrijheid en zelfstandigheid der kleine onderdrukte volken." „Wij zijn de verdedigers van recht en vrijheid en van de oude waarden der democratie." „Alleen bij ons is het Christendom veilig." „Ons onverwijld intreden in den oorlog wordt niet alleen vereischt met het oog op onze eigen belangen, doch ook om redenen van eer en fatsoen." Enzoovoort. Eindeloos, dag na dag, week na week, jaar na jaar.

Een voorval, dat den geestestoestand der Amerikaansche burgers wel zeer vaak typeert, speelde zich dezen zomer voor een Amerikaansche rechtbank af. Otto von Habsburg, de voormalige Oostenrijksche troonpretendent, had zich te verantwoorden wegens overschrijding der maximum-snelheid. De rechter zei, „dat er heelemaal geen reden was voor een vaart van 100 km, want HITLER WAS NOG NIET IN AMERIKA, en men mocht dus niet aannemen, dat hij den Habsburger op de hielen zat." Reeds is het Amerikaansche volk vertrouwd met de gedachte van een nazi-invasie, zóó zeer, dat een rechter haar zonder aarzelen als het eerste het beste voorbeeld kiest.

De Amerikanen zijn volkomen murw gemaakt, en ze zullen straks als slaven den oorlog ingaan, wáár Roosevelt en zijn joodsche lastgevers hen hebben willen: naar Engeland of naar Portugal, naar Iran of naar China. Het wachten is nog slechts op het incident, dat de president noodig heeft om zijn oorlogsdaad te „rechtvaardigen", het incident, waaraan hij dacht, toen hij in zijn jongste rede de uitbreiding der Amerikaansche patrouillediensten aankondigde, en het recht der Amerikaansche schepen om in de Amerikaansche „verdedigingswateren" (die zich n.b. tot Engeland en IJsland uitstrekken!) Duitsche en Italiaansche oorlogsschepen aan te vallen, vastlegde. „De patrouille ter zee en in de lucht van de Vereenigde Staten heeft de plicht de Amerikaansche politiek van vrijheid der zeeën ten uitvoer te leggen en wel nu. Dat beteekent zeer eenvoudig en duidelijk, dat de patrouilleschepen en vliegtuigen alle koopvaarders zullen beschermen en wel niet alleen Amerikaansche schepen, maar schepen onder alle vlaggen, die handel drijven in Amerikaansche verdedigingswateren," zoo zei Roosevelt. Dat beteekent dus, duidelijker gezegd, dat de Amerikaansche vloot zich op den Atlantischen Oceaan zal begeven, zich zoo noodig in Engeland of IJsland zal stationneeren, en den strijd kan aanbinden met iederen Duitschen of Italiaanschen oorlogsbodem, die binnen het bereik van het Amerikaansche geschut of de Amerikaansche torpedo's komt. Het motief „bescherming van koopvaarders" is immers ALTIJD geldig, ook wanneer geen handelsschepen in de buurt zijn, want in dat geval kan de bescherming preventief zijn!

Zoo heeft de hoogste macht van den kultuur- en mytheloozen Amerikaanschen statenbond den strijd aangebonden met de Oude Wereld, waar de legers van den Führer Europa's rechten veilig stellen. Mogen de Nederlanders zich bezinnen op hun taak in deze wereld, op hun plaats in onze lotsgemeenschap aan de zijde van de voorvechters onzer vrijheid.

HET JOODSCHE VRAAGSTUK (XL).

DE JODEN IN ENGELAND

Marlborough als voorlooper van Churchill en koning David als stamvader van George VI. — Belloe en zijn secretaresse.

Weldra werd nu in Engeland, evenals in Nederland, het beurswezen en de beurshandel ingevoerd, terwijl ook de eerste Engelsche Staatsleening door het Jodendom werd verstrekt, zeer tot genoegen van koning Willem III, die een aantal Joden onder zijn raadgevers telde. De voornaamste hiervan was de rijke Jood Medina.

Weldra steeg de Joodsche invloed geweldig. De bekende economist Werner Sombart schrijft hierover in zijn werk „Die Juden und das Wirtschaftsleben", — nadat hij de techniek der reeds toenmalige beursmanoeuvres heeft uiteengezet — aan de hand van een brief omtrent dat onderwerp, in 1698 door den Franschen gezant in Den Haag aan zijn regeering gezonden, o.a. het volgende:

„De rijke Medina was ook de bankier van den Lord en veldheer Marlborough, aan wien Medina jaarlijks £ 6000 betaalde om als eerste de berichten omtrent zijn veldtochten te ontvangen." Met behulp van hausse- en baissespeculaties aan de beurs wist Medina door die berichten een reusachtig vermogen te vergaren.[1])

Het was dezelfde tactiek, die ruim een eeuw later door Nathan Rothschild te Londen tegenover Napoleon in praktijk werd gebracht. Maar ook op andere wijze werd het door Rothschild reeds vergaarde vermogen rendabel gemaakt.

Toen tengevolge van de Napoleontische oorlogen tegen Duitschland de Pruisische schatkist totaal uitgeput was, zag de regeering te Berlijn (na 1815) zich genoodzaakt ter saneering van de financiën bij Nathan om een leening aan te kloppen tot een zeer bescheiden bedrag. Maar Nathan wilde niet minder dan 5 millioen £ verstrekken, en betaalde 3,6 millioen £ daarvan aan de Pruisische regeering uit; de rest ad 1,4 millioen £ behield Nathan als „provisie".

In de zoogenaamde Minsker Protokollen, die de verhandelingen van den Kahal (het bestuur der Joodsche gemeente) te Minsk (Rusland) bevatten uit de jaren in het begin der 19-de eeuw, komt een leening voor, die de Kahal afsloot bij eenigen van zijn rijke leden ter bestrijding van de kosten eener illuminatie ter gelegenheid van een bezoek van den Tsaar aan Minsk Hierbij werd door de rijke geldschieters een rente van 24% bedongen. En dit nog wel, waar het een leening aan armere rasgenooten betrof, waarbij het mozaïsche voorschrift geldt: „Aan den vreemde zult gij woekeren, **maar aan uwen broeder** (d.i. uw rasgenoot) **zult gij niet woekeren!**

Ook de Engelsche vorsten uit de 18de en 19de eeuw namen veelvuldig aan de beursspeculaties deel. Zoo ontstond (reeds in de 17de eeuw begonnen) een reusachtige beurszwendel, die in de verschillende landen verschillende objecten betrof; in Nederland b.v. de tulpenzwendel, in Engeland de Zuidzeezwendel, enz. Een der meest bekende beursspeculanten in Engeland was de Jood Manascheh Lopes.

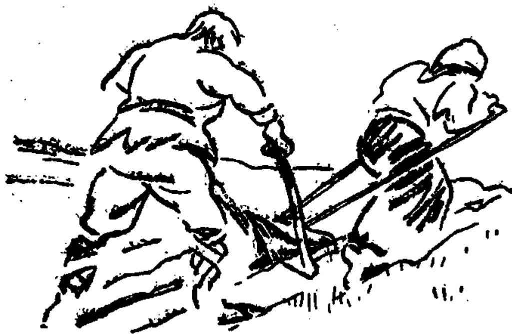
Alles zonder twijfel het werk van Joodsche opzet, gelijk overal waar de samenleving de kenmerken van desorganisatie vertoont; in Engeland, gelijk in Frankrijk, Duitschland, Nederland, het Romeinsche Rijk, het Kretische en het Sumerische (zie vorige artikelen).

Het kon niet anders, of de genoemde feiten moesten op de geestesrichting van het Engelsche volk — evenals tevoren reeds het Nederlandsche volk had doorgemaakt — een hoogst verderfelijken invloed uitoefenen. Een handelsgeest van de slechtste soort burgerde zich in, die zich tot op het huidige oogenblik heeft gehandhaafd als een **kunstmatige verjoodsching van het Engelsche volk**, die zoo duidelijk tot uiting komt, dat de bekende Breslauer hoogleeraar Kühnemann, bij zijn in de jaren 1910—17 in Amerika gehouden voordrachten op kultuurhistorisch gebied, **Groot Brittannië toenmaals reeds betitelde als de mogendheid, die naar zijn wezen meer als een Joodsche dan als een christelijke is te beschouwen.**

Dat het begin van dit verjoodschingsproces tot Cromwell teruggaat, valt niet te betwijfelen. In zijn fel puritanisme met de daarmee gepaard gaande vereering voor het Jodendom is wel de grondslag voor die gezindheid te vinden. Maar ook beschouwde Cromwell het Engelsche volk als uitverkoren boven alle andere christelijke. Ook hield hij voortdurend het oog gevestigd op het geweldig perspectief, dat de in het begin der 16de eeuw ontdekte zeewegen naar de andere continenten voor de uitbreiding van de heerschappij ter zee voor Engeland inhielden. Voor de bereiking van deze doeleinden nu meende Cromwell de samenwerking met het Jodendom en zijn vele relaties in den vreemde niet te kunnen missen.

Die overeenstemming in karakter, die we thans bij den Engelschman en den Jood waarnemen, kan natuurlijk niet uit rassische gronden verklaard worden. Ze moet het gevolg zijn van een met taaie volharding kunstmatig aangekweekte geestesrichting in verband staande met de gemeenschappelijke doelstelling van Engelschen en Joden: het verwerven van de wereldheerschappij. Vooral in de hoogere kringen en in het bijzonder aan het hof had die geestesrichting postgevat, zoozeer dat het koninklijk huis zijn afstamming in direct verband bracht met koning David van Juda, in verband waarmee elke troonsopvolger den naam David aan zijn Engelsche voornamen toegevoegd kreeg.

[1]) De Joodsche geschiedschrijver Hirsch Groetz deelt mee, dat Marlborough meermalen in het Parlement wegens deze overeenkomst met Medina openlijk werd berispt. (Marlborough was geboortig uit het huis Churchill, een voorvader van den leugenminister van thans).

De Engelschman uit de hoogere kringen gevoelt geen afkeer van de Joden, getuige het groote aantal huwelijken tusschen adellijken en Joden. Ook de tallooze verheffingen van Joden in den adelstand hebben tot het verdwijnen van dien afkeer veel bijgedragen. Uit een lijst van Engelsche adellijken, door Dibelius in 1928 uitgegeven, die 836 adellijke geslachten telde, leidde deze onderzoeker af, dat slechts 43 daarvan, d.w.z. slechts 5%, hun adeldom tot vóór het jaar 1500 terugvoerden; bij 369 stamde hun adeldom uit de periode 1501—1831, terwijl de meerderheid 424 of 52% (d.i. bij 43%) tusschen de jaren 1832 en 1927 het adeldom hadden verworven. In deze laatste groep komen tal van bekende Joden voor; zoo b.v. Lord Beaçonsfield (Benjamin Disraëli), die in 1876 werd geadeld, een der grondleggers van de Britsche imperialistische politiek; Marcus Samuel werd na den eersten wereldoorlog Lord Bearsted; Montagu Samuel, zoon van een zilversmid, later bankier en President van den Raad van afgevaardigden der Britsche Joden, werd Lord Swaithling; Herbert Samuel werd Viscount of Mount Carmel en eerste Hooge Commissaris van Palestina; Rufus Isaacs, koopman, later advocaat en Attorney-General (Advocaat-Generaal bij het hoogste gerecht) werd 1913 tot Lord Reading en in 1921 tot vice-koning van Indië bevorderd; Alfred Mond kreeg 1910 den titel Sir en werd vervolgens als groot-industrieel Lord Melchett, enz. enz.

Het sterkste feit, dat de ontaarding van het Engelsche volk tot in zijn diepsten grond bewijst, is wel de stichting van de British-Israël-Movement, een zestigtal jaren geleden, en de toetreding tot dezen bond van een groot aantal leden uit de hofkringen en de adellijke geslachten. Deze met groote propaganda-middelen werkende beweging — een propaganda, die zich ook buiten het Britsche Rijk heeft vertakt — tracht n.l. het denkbeeld ingang te doen vinden, dat het Engelsche en het Schotsche volk uit de afstammelingen van de tien zoekgeraakte stammen van Israël zijn samengesteld. Dit boerenbedrog door de hooge Engelsche politiek is echter al te doorzichtig en klaarblijkelijk alleen opgesteld om den aanspraken van het Britsche volk op de wereldheerschappij een bijbelschen grondslag te leveren. Daardoor is het zonneklaar geworden, dat Engeland bij het ontstaan van beide wereldoorlogen de drijvende kracht is geweest en dat het alleen de Anglo-Joodsche combinatie is, waaronder thans nagenoeg de geheele wereld te lijden heeft. Maar het ergste daarbij is, dat de aanzienlijke Engelschman zich over zijn onderstelde verwantschap met het overal verachte Joodsche volk niet blijkt te schamen.

Dat de vrijmetselarij in alle landen een hoogst belangrijk aandeel in deze schuld aan de wereldoorlogen draagt, is onmiddellijk duidelijk, wanneer men overweegt, dat deze geheime macht van Joodschen oorsprong is en verreweg haar belangrijkste zetels in Engeland en de V.S. van Noord-Amerika heeft. Van de 4.5 millioen aanhangers der vrijmetselarij, over de geheele wereld verspreid, zetelen n.l. meer dan 400.000 in Engeland (met Schotland) en 3.5 millioen in N.-Amerika, terwijl bovendien die geheime macht één ondeelbaren wereld-broederketen vormt.

Wanneer we nu nog hierbij voegen, dat het aantal Joden in Groot-Brittannië naar de eigen Joodsche opgave in het Yearbook van 1929 300.000 bedroeg — een aantal, dat volgens betrouwbare niet-Joodsche schattingen reeds in 1914 op 900.000 gesteld moest worden[2]) — waarbij dan nog 315.000 tot een half millioen Joden voor de dominions (koloniën) te tellen zijn, dan kan men zich een voorstelling er van vormen, welke geduchte macht Jodendom en trawanten in Engeland en het Britsche Rijk uitoefenen.

Bovendien dient dan nog in aanmerking genomen het feit, dat we aan Wichtl-Schneider's werk „Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik" (13de druk, blz. 181) ontleenen:

„In Engeland behoort alles, wat naam en rang bezit, tot de vrijmetselarij. De hooge adel — aan den top de leden der koninklijke familie — de ministers, de leden van het Parlement, de beursmannen, bankdirecteuren, scheepsreeders en zeeofficieren, kooplieden, krantenuitgevers en journalisten, advocaten, geestelijken, ook de bisschoppen en de opperrabbijn, allen zijn in Engeland vrijmetselaar.... allen werken bewust of onbewust in den geest van Joseph Chamberlain (1836—1914) voor de Britsche wereldheerschappij."

[2]) Zie Peter Alday „Juden beherrschen England", blz. 220-229. De Engelsche schrijver Leese geeft zelfs het cijfer van 2.5 tot 3 millioen aan; de Jood Northcliffe (eigl. Harmsworth) gaf in 1919 voor Londen alleen een aantal van 1.5 millioen Joden aan.

Geen land en volk in Europa is zoozeer Joodsch-maçonniek geïnfecteerd als Engeland. Wanneer we derhalve in rekening brengen, dat ditzelfde van de Pers van alle richtingen geldt en dat de algemeene ontwikkeling van den gemiddelden Engelschman en van den Engelschen arbeider gering is, valt het niet te verwonderen, dat in het Engelsche volk slechts een zwak verzet kon opkomen tegen die Joodsch-maçonnieke machtstelling en dat er van een werkelijken strijd daartegen tot heden weinig sprake kon zijn. We willen hierbij geenszins te kort doen aan de beweging en den strijd, die in de laatste jaren door Sir Oswald Mosley en diens echtgenoote Lady Cynthia Mosley, dochter van den gewezen onderkoning van Indië Lord Curzon, geleid is, nadat beiden hun zetels in het Parlement hadden verloren. Eerst daarna kon van een antisemitischen strijd gesproken worden.

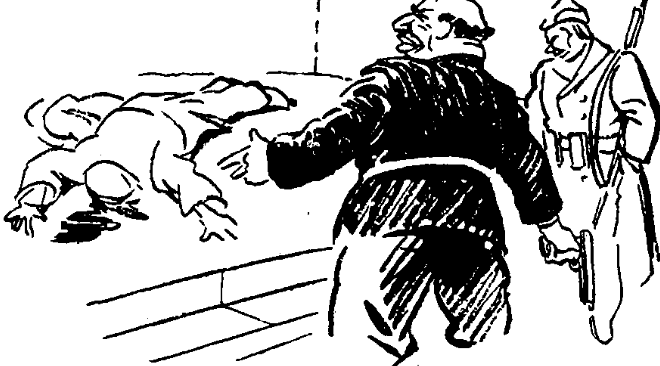
Ook in het uitvoerige literatuur-overzicht in Peter Alday's werk (zie noot) vindt men slechts weinig van antisemitische strekking, en wie het Joodsche vraagstuk in Engeland wil leeren kennen is genoodzaakt zijn toevlucht tot Duitsche werken te nemen, o.a. ook tot Heinz Krieger's werk: „England und die Judenfrage in Geschichte und Gegenwart".

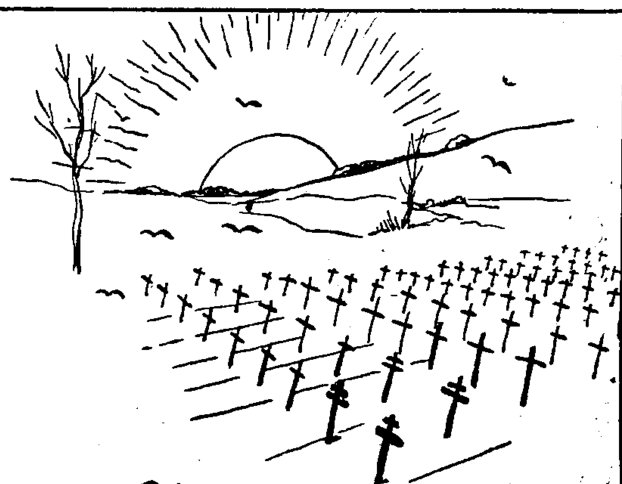
Een merkwaardige plaats wordt ingenomen door den bekenden Engelschen schrijver Hillaire Belloe, die wel is waar het gevaar van het Jodendom voor het Engelsche volk en voor de wereld inziet, dat hij in een drietal werken („The Jews", 1922; „The Crisis of our Civilisation", 1937 en „An Essay on the Nature of Contemporary England", 1937) heeft uiteengezet, maar hij weigert de eenig juiste oplossing daarvoor te aanvaarden. Het eerstgenoemde werk is zelfs opgedragen aan zijn Joodsche secretaresse Miss Ruby Goldsmith, natuurlijk een bovenst-beste, dood-onschuldige Jodin, en nog een familiestuk ook. De ware oplossing is volgens Belloe te vinden in „de erkenning van beide zijden van een gescheiden (afzonderlijke) Joodsche nationaliteit." In het laatste hoofdstuk wordt dit thema een weinig (onnoodig te zeggen: zeer onvoldoende) uitgewerkt.

Dezelfde halfheid, of nog erger, vindt men bij Cobbeth „Jews, and the Jews in England".

(Wordt vervolgd).

Ik ben niet gewend om over één nacht ijs te gaan, want haastige spoed is zelden goed en zij die gelooven haasten niet, waarmee ik maar zeggen wil, dat de groote Daad, waarop ons Volk zoo lang gewacht heeft, nieet dan na rijp beraad is geschied, omdat er veel van afhangt.

Meeneer Polak en ik en enkele andere belangrijke persoonlijkheden, hebben, na tal van voorbereidende vergaderingen gehouden te hebben, besloten een nieuwe partij op te richten. We hebben het vooral gedaan, om in den komenden winter de lange avonden wat te kunnen bekorten met praat- en debatclubjes en zoo. Maar ook zijn we er toe gedrongen uit een innige behoefte tot eenheid. „Schrijf dat er vooral bij in de „Misthoorn", zei meneer Polak, toen we bespraken hoe we de stichtng van onze partij zouden openbaar maken. Meneer Polak heeft de uitvoering van alles in mijn handen gelegd. Hij blijft zelf bescheiden op den achtergrond. Misschien dat-ie later, als de tijden weer wat beter worden, nog een functie neemt, maar voorloopig is-ie onze adviseur.

Ik zei dus al, dat onze partij óók is opgericht, omdat we de behoefte voelden ons volk in dezen tijd te veréénigen. Wij stellen dan ook uitdrukkelijk vast (meneer Polak en ik), dat wij **niet** tegenover de Unie staan. Integendeel, wij blijven gewoon lid van de Unie, en ieder lid van onze partij kan ook lid van de Unie zijn. Wij zullen nog een concordaat sluiten met het Driemanschap. Een en ander bewijst reeds, dat onze partij wèrkelijk een vernieuwingsbewegng is, want het is in de geschiedenis nog nooit voorgekomen, dat men lid kon zijn van 2 partijen tegelijk. Dat komt alleen, omdat wij de **eenheid** nastreven.

De leiding van de partij is voorloopig in mijn handen, maar later zullen we een voorzitter benoemen en een Raad van Bestuur en een Commissie van Toezicht. Meneer Polak zei, dat hij een paar kennissen had, die daar wel geschikt voor waren. De voorzitter krijgt *f* 20.000.— per jaar, de leden van den Raad van Bestuur krijgen elk *f* 15.000.— en de leden van de Commissie van Toezicht *f* 10.000.—, omdat de laatsten tenslotte niet meer uitgeven dan een paar postzegels voor de contrôle. De belasting op de salarissen is voor rekenng van de partij. Zoodoende is er veel geld noodig, maar dat hebben we met voorbedachten rade gedaan, want nu moeten we de contributie hoog stellen, waardoor de partij alleen maar gegóéde leden krijgt en dus een echte élite-partij wordt. Eerlijk gezegd stuitte het ons wel een beetje tegen de borst, dat de Unie den laatsten tijd zooveel gewóne menschen bnnenhaalde. Waar is dat voor noodig? 't Gewone volk heeft tóch geen verstand van politiek.

Door nu de contributie hoog te stellen wéren we de lagere klassen wel niet uitdrukkelijk, maar ze komen er toch niet in, omdat ze 't niet betalen kunnen. Zie, dat is nu wáre democratie, die niemand voor 't hoofd stoot, maar toch recht op zijn doel af gaat. Onze partij heet dan ook de „Ware Democratische Vernieuwings Partij op Positief-Christelijken Grondslag". Die Pos.-Chr. Grondslag drukken we op de briefhoofden wat kleiner, omdat we 't eigenlijk alleen toegevoegd hebben met 't oog op Douairière Klepperman van Vollenbuydel, die op P.-C.-Grondslag staat, en die we in verband met de financiën willen winnen als lid.

We krijgen ook een programma, maar dat is nog niet heelemaal klaar, en bovendien moeten we voor den winter ook iets houden om over te praten. Daar komt bij, dat we nog niet precies weten wie onze leden zullen worden, en die zijn natuurlijk van grooten invloed op het programma. Om een voorbeeld te noemen: als overste Donnerstein lid wordt, dan moeten we iets opnemen over den oorlog, en als de Van Hes Bipsen erbij komen iets over de betrekkingen tot Egypte, want de Bipsen zitten in de katoen. Freule Spicht Spiereling zal waarschijnlijk iets over de kunst willen hebben en Ds. Zalvertroost een leidend beginsel, ontleend aan het Hooglied. Maar dat is allemaal van later zorg. Voorloopig moeten we goed naar buiten demonstreeren dat de partij er **is.** Daarom zullen we een vlag construeeren en die uitsteken op allerlei nationale feestdagen. We hebben ook al een partijgebouw en een filiaal in Amsterdam. Door bemiddeling van meneer Polak konden we voor een zacht prijsje de hand leggen op een tweetal synagogen, omdat — zooals meneer Polak zei — in de toekomst waarschijnlijk tòch niet alle synagogen gebruikt zullen kunnen worden. Ik vind dat wel treurig voor die arme Israëlieten, maar gelukkig gaan ze niet zoo onder hun leed gebukt, want toen de koop gesloten was, zei meneer Polak achter z'n hand tegen een lid van den kerkeraad: „'n Mazzeltje, Zal, da-we die dinge kwijt zijn", waarmee ik maar zeggen wil, dat wij zelfs in de verdrukking nog het oog op het schoone en goede gericht moeten houden.

Aan Arnold Meijer zullen we een ultimatum stellen: hij moet zijn partij splitsen in een deel mindergegoeden en een deel beter-gesitueerden. De laatsten moeten zich dan ook bij ons aansluiten. Ook de betere leden van de Unie zullen we voor de Wadevepa winnen. Maar daar is geen ultimatum voor noodig, want die komen zóo wel, als ze een nieuwe partij zien, vooral wanneer het een élite-partij is. De andere partijen zwijgen we dood, wat de meest gevoelige straf is die men een partij kan toedienen, zegt meneer Polak, en die zit al 37 jaar in de politiek.

Onze partij zal ook een jeugd-afdeeling hebben, de Wadevepavinderij, waarvan Gérard de leider zal worden, en Ds. Zalvertroost geestelijk adviseur. Ze kunnen dan eenmaal in de week knapen- of jongelingvereeniging houden, of iets dergelijks, wat de jeugd boeit. Gérard moet dat zelf maar uitzoeken en het is hem wel toevertrouwd, want hij studeert theologie.

Er zal ook een vrouwenclub zijn, waarvan Serena de leiding krijgt, zoodat de verschillende functies gecentraliseerd blijven in de familie Aarzelaer. De vrouwenclub zal heeten Wadevepavo (Ware Democratische Vernieuwings Partij- Vrouwen Organisatie), wat kort maar krachtig is.

Overste Donnerstein, met wien ik over de nieuwe partij sprak, wilde een soort weerafdeeling, maar daar waren meneer Polak en ik sterk tegen, want wij zijn democrátisch en wáár-democratisch. Zoo zal ook onze politiek zijn, met een koppelteeken. Dat wil zeggen, dat wij niet gewóón democratisch zijn als vroeger, maar bovendien echt Nederlandsch, geheel in overeenstemming met onzen eigenaard en onze cultuur en zoo. Overgens raadplege men daarvoor de Unie. Wat die niet schrijft, zal ik hier in de Misthoorn aanvullen, hoewel we verder met de Misthoorn natuurlijk niets hebben uit te staan.

Zoo staan we dus aan den vooravond van een belangrijke episode uit ons volksbestaan. Wij zullen ons niet langer hoeven op te schroeven met een doode musch, maar wij zullen met klapperende wieken en volle borst voorwaarts snellen in den nieuwen waar-democratischen tijd, en wij zullen allerlei verbeteringen aanbrengen, die erom schreéuwen en wij zullen ontzettend sociaal worden, zoo sociaal als geen socialist ooit was, want wij moeten het vòlk winnen (hoewel ze geen lid worden natuurlijk), en wij staan op p.-c.-grondslag, omdat ons volk een p.-c.-volk is, zooals het zijn weerga op de aardbol niet vindt, en verder zijn wij liberaal, omdat ons volk altijd en in alle eeuwen het meest liberale volk ter wereld is geweest, en tenslotte zijn we vóór de Unie en vóór de Joden en vóór Oranje.

O.Z.O.!

JEROBEAM AARZELAER.

De Misthoorn is een ONAFHANKELIJK politiek weekblad, dus niet het orgaan eener politieke partij of beweging. De Misthoorn is gewend de dingen te zeggen zooals ze zijn, zonder aanzien des persoons. Wie den strijd voor waarheid wil steunen, abonneere zich op De Misthoorn.

RARE DINGEN.

DE KERKBANKEN ADVERTEEREN

Op de banken van de Nederlandsch Hervormde Kerk te Hilversum staan o.m. de volgende „uitingen" ingekrast: V = vrijheid van alle dwingelandij, O.Z.O., weg met de N.S.B., Rot-mof-plof, Leve Wilhelmina, Oranje-Boven-Alles, 20 Juli 1941 (zoo men weet, weer een bijltjes-dag; de Engelschen zouden ons dan „bevrijden"!), A.N.P. = Adolfs Nieuwste Papegaai, Oké = Oranje komt eerdaags, werkt allen samen in de Nederlandsche Unie, weg met Mussert, O.Z.O., leve de Unie.

Aan den lezer hiervan laat ik het oordeel over deze stijlbloempjes; hij zou bijv. kunnen kiezen uit:

Vandalisme, tuchteloosheid, kerkschending, onchristelijk, kerkontwijding, uit verveling?, politiek Christendom, zoo de ouden zongen piepen de jongen, jeugd-degeneratie, volksmisleiding, volksvergiftiging, wat zegt ds. hiervan? De koster doet alsof zijn neus bloedt. Karakterloos gedoe, in één woord: treurig, ons volk onwaardig.

Drs. R. W. BONNEMA.
(Evangelie en Volk").

DE SPOORWEGEN EN DE WIND.

Het is merkwaardig, dat, terwijl er reeds lang een frissche Oostenwind waait in Nederland, de windwijzer op het Centraal-Station te Amsterdam nog steeds den wind uit het Westen laat komen. Is dat soms symboliek, N.S.?

„EERBIED IN GODS HUIS"!

Een protestant-christelijk journalist vertelde ons, hoe hij, vernomen hebbende dat er weer een herderlijk schrijven zou worden voorgedragen, Zondag j.l. de R.K. Kerk te Ede, waar hij met vacantie vertoefde, bezocht.

Terwijl hij tijdens de hoogmis den brief, zooals de pastoor dien voorlas, stond op te nemen, kwam er een kerkelijke functionaris met een breede sjerp, waarop „Eerbied in Gods huis", op hem af en voegde hem eenige hatelijkheden toe, op zóó luiden toon, dat tientallen aandachtig luisterende geloovigen opkeken. Een groote groep Edesche jongelingen posteerde zich voor den uitgang. Desgevraagd verklaarde de sjerp na afloop van den dienst, dat hij gemeend had een N.S.B.-er voor te hebben(!). Eerst toen dit misverstand opgehelderd was, bleek de tot eenige honderden aangegroeide menigte voor den uitgang, die een zeer vijandige houding had aangenomen, bereid den journalist door te laten. „Eerbied in Gods huis" — zij wordt in Ede wel aangekweekt!

HOE KAN DAT TOCH?

Voor het American-Hotel op het Leidscheplein in Amsterdam staat een bord (met gaas ervoor), waarop een kaart is vastgemaakt, die het Duitsche opmarschgebied in het Oosten weergeeft. Tot tweemaal toe is deze kaart afgerukt en besmeurd, ondanks de aanwezigheid van een politiebureau in de onmiddellijke nabijheid en ondanks het permanente surveilleeren (dag en nacht) van agenten op het plein. Hoe is het mogelijk, dat zooiets dan tòch kan gebeuren?!

Stemmen uit en rondom de W.C.

Onze lezers weten wat met deze twee letters wordt bedoeld. Men moge ze als een symbolische aanduiding dan wel als een eenvoudige afkorting beschouwen, het is ons om het even: bedoeld wordt de Woltersom-Commissie.

Of met deze beide letters de lezer verband wil leggen tusschen deze commissie en den verjoodschten oorlogsdrijver en bondgenoot van de Sovjet-moordenaars, Winston Churchill, is afhankelijk van diens begrip omtrent het menschonteerend streven dezer soort lieden, die ook wij in onze echt-Nederlandsche O.Z.O.-kringen tot onze schade en schande aantreffen.

Omtrent de zoojuist verschenen brochure „Uit de keuken van de O.Z.O.-commissie" heerscht eenig misverstand. Zij is niet bedoeld als de bundeling van een aantal onthullingen uit ons bedrijfsleven met tot strekking eenig opzien te baren. Daartoe waren, hetgeen de lezer aanstonds zal erkennen, onze woorden al te mild. De misdrijven, zooals ons land die in de laatste decennia heeft meegemaakt, werden zelfs met geen enkel woord vermeld. Men diene dus deze brochure te beschouwen als een toelichtend woord, uitsluitend bedoeld om eenig inzicht te geven in de poliepachtige verstrengeling van zaken en personen, die ons land en volk beheerschten en nog beheerschen. Zij is derhalve een inleiding tot en een gids bij hetgeen wij nader zullen publiceeren. Als zoodanig is de brochure o n m i s b a a r voor hen, die in hun argelooze onwetendheid nog eenig respect behouden hebben voor volksverraderlijke captains, die ons land en volk tot verderf hebben gebracht en die thans als wolven in schaapshuid loeren op nieuwen prooi. Zóó moge dus deze brochure worden begrepen. Bij de nadere beoordeelen van feiten en personen zal zij nog menigen dienst kunnen bewijzen.

Dat is Gods woord!

Uit een rapport over den Gereformeerden kerkdienst te Stad Vollenhove (provincie Overijssel, op den ochtend van den 11 Augustus 1941, verschenen in „Evangelie en Volk'.

„Op den 11 Augustus '41, met vacantie zijnde te Stad Vollenhove, woonde ik, W. G. Nijboer Margrietenstraat 21, ArnhemZuid, kernlid der O.G.C., daar een morgengodsdienstoefening bij die meer neerkwam op een politieke rede vol venijn en vergif en leugens, dan op een godsdienstoefening. Het gebeurde heeft zich als volgt toegedragen.

In den dienst ging voor een zekere candidaat Tjakkes uit Amsterdam. Deze candidaat moet een hulpkracht zijn van den heer Baas, den bekenden straatevangelist, en tevens zelf ook straatpredikant zijn.

De dienst ving aan met een kort gebed, daarna zingen en de wet des Heeren. Gelezen werd Joh. 17; tekst was Lukas 7 : 3. Het gebed dat hierop volgde had de volgende strekking. God werd gesmeekt dat onze koningin spoedig weer moge terugkeeren. En dat God toch toe had gestaan, dat onze vijanden onzen arbeiders hun C.N.V. en al hun sociale rechten hadden ontnomen! Dat God hun nabij mocht zijn in dezen voor hen zoo moeilijken tijd. Dan werd gebeden voor de broeders die om des geloofs wille zuchten en smachten in de concentratiekampen. En dat God hen ook verder de kracht mocht geven om verder te gaan op den weg dien Hij hun gewezen had. Er werd niet gebeden voor Finland, noch voor de duizenden die vallen in dezen strijd.

De dienst begon met eenige normale verklaringen. Daarna werd het geheel en al één dienst over de concentratiekampen, de Grüne Polizei en de Gestapo. „Niet Duitschland victorie op alle fronten, niet de Satan victorie, niet de Anti-Christ victorie, neen, maar Christus victorie op alle fronten! Zijt sterk in het geloof gelijk de broeders die in de concentratiekampen zuchten en om des geloofs wille worden vervolgd." (Er werden ook nog namen genoemd, deze heb ik zeer tot mijn spijt vergeten.) Daarna zeide spreker: „Ja broeders en zusters, u hebt hier nog niets meegemaakt. Maar wanneer hier ook de Grune Polizei of de Gestapo mocht komen en u de revolver op de borst zou richten, wees dan ook Christen en kom voor uw geloof uit, toont dan ook een kind Gods te zijn, gelijk de broeders die ons voorgingen."

Daarna zeide spreker: „Ja, wanneer hier maar iemand aanwezig was die mij aanbrengt, dan zit ik ook morgen in het concentratiekamp."

Toen hij dit gezegd had, ging ik staan en viel spreker in de rede. Ik had mij al gedurende een half uur in moeten houden, maar het was alsof God mij ingaf: ontneem hem het woord. Ik ging staan en sprak voor ik het zelf goed wist. Mijn woordenvloed kan ik hier niet meer precies herhalen. Ik zeide ongeveer het volgende: „Neen leeraar, wanneer u alleen het evangelie brengt waar u voor geroepen zijt en hetwelk uw plicht is, komt u niet in het concentratiekamp. Maar op deze wijze werkt u zich er zelf in door u met dingen te behoeien waar u niets mee te maken hebt. Gebruik uw schoone talent in den dienst des Heeren, waarvoor u geroepen is. U brengt hier oppositie onder deze eenvoudige menschen, onrust en verwarring, haat en verdeeldheid. Schaamt u zich. Wanneer u zich verder van politiek zult onthouden, dan zal ik den dienst tot het einde toe bijwonen, en zoo niet, dan moet ik den dienst verlaten en hier rapport van opmaken."

Na dit incident heeft spreker, die eenigszins van de wijs was, zich dan ook geheel onthouden van politiek en nog erop gewezen, dat de menschen elkaar meer verdragen moesten en beter begrijpen, en niet andersdenkenden met haat behandelen, maar als broeders en zusters trachten hen van hun dwalingen te genezen. Hiermede was deze dienst, dewelke ik zeer tot mijn spijt moest onderbreken, geëindigd. Bij het uitgaan van den dienst hebben verscheidenen mij de hand gedrukt en adhaesie betuigd, maar ook werden mij van verschillende kanten bedreigingen toegeroepen. Ik ging hier niet op in, maar ben toch naar den candidaat toegegaan, welke zeide net op 't punt te staan om naar mij toe te komen. Hij zeide verder woordelijk tegen mij, toen ik hem zeide dat het mij speet dat ik hem het woord had moeten ontnemen: „Ik neem het u niet kwalijk, wanneer ik in uw plaats had gestaan had ik hetzelfde gedaan. Ik ging te ver." Ik heb hem op zijn plicht gewezen en verschillende dingen die hem duister waren opgehelderd. Volgens hem was hij overtuigd dat, wanneer de nationaal-socialistische staat de macht kreeg, deze zich boven de kerk zou plaatsen. Ik heb hem dit weerlegd. Ik sprak met hem af, dat hij in den middagdienst zou bekendmaken, dat het in het belang van de kerk en van hemzelf beter was, dat deze zaak doodgezwegen werd.

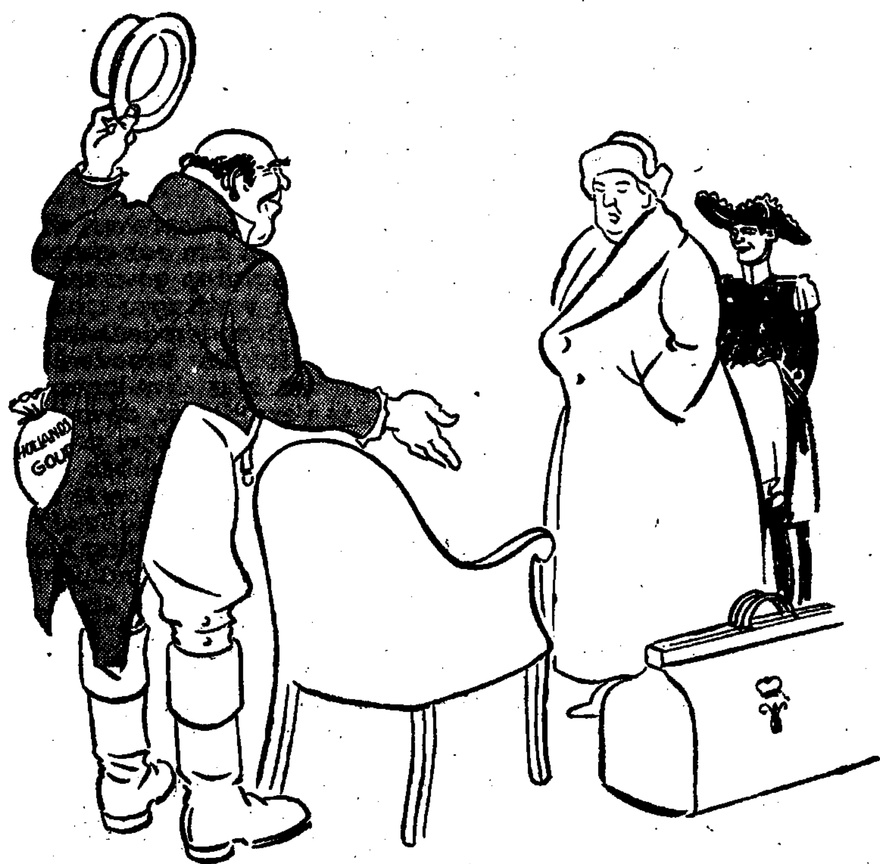
Vijf minuten voor den aanvang van den middagdienst komt een ouderling bij mij en vraagt mij of ik erin toestem dat aan de gemeente bekend wordt gemaakt, dat ik schuld en spijt had betoond over het voorgevallene van dien morgen. Verbaasd en verontwaardigd heb ik dit plan van de hand gewezen, en hem verwezen naar wat ik had afgesproken met den candidaat. Nogmaals werd mij uitdrukkelijk gevraagd mij te verootmoedigen. Ik zeide in geenen deele spijt te hebben en het als mijn plicht te hebben gevoeld aldus te hebben gehandeld, daar ik voelde dat God zelf mij de woorden in den mond had gegeven. „Nu", zeide de ouderling, „dan zullen wij maar niets afkondigen". Mijn antwoord: „Dat moet u zelf weten, maar dan staat u zelf ook voor de gevolgen." De middagdienst was goed zooals hij behoort te zijn, zonder eenige politiek, behalve het gebed voor het koningshuis en voor de broeders in de concentratiekampen, die vervolgd worden om des geloofs wille."

ORANJE-KOLDER.

Onder elkaar — een groote mond,
en bij den borrel: helden.
Ze loopen vaak met bloemen rond
en allerhande spelden.
En ach, ze treuren om den tijd
van overvloed en fuiven
toen ze, naast Hare Majesteit
meevraten uit de ruiven.

... en bij den borrel: helden.

Dus heeft ze ons goud en haar persoon
gints veilig opgeborgen.

De koningin spreekt tot haar volk
uit veilig-verre streken.
Als Jahwe uit zijn donderwolk
houdt zij haar donderpreeken.
Ze kijft en smeekt en vleit en dreigt!
't Is komisch en onwaardig.
Maar als de zender eind'lijk zwijgt,
dan zeggen wij: 't Was aardig.

Een blij-vet leven vindt zij schoon,
ze heeft de p... aan zorgen.
Dus heeft z' ons goud en haar persoon
ginds veilig opgeborgen.
Ze zit met Bennie bij den wijn,
en bij haar kippenboutje,
en eischt van ons haar trouw te zijn,
al bijten we op een houtje.

Oranje wijkt nooit van zijn post
heeft ze op 8 Mei geschreven
en daags daarna is zij gedrost
door lafheid opgedreven.
Al tracht ze nu aan de overzij
zich dagelijks schoon te kletsen:
het groote woord van d' 8sten Mei
was maar zinledig zwetsen!

Al bijten we op een houtje.

Een vorst moet steeds de voorste zijn;
dàn willen wij hem volgen.
Maar is de kranigheid slechts schijn,
dan zijn wij zeer verbolgen.
Zij toonde ons haar vollen rug
bij 't eerst kanongedonder;
en nu wil niemand haar terug.
Dat is ook heusch geen wonder.

Zij spreekt, afwisselend met een Jood
voor radio-Oranje,
als Stalin's hooge bondgenoot
in Juda's moordcampagne.
Toen 't erop aankwam bleek zij laf
en heult nu met „de natie".
De Zwijger draait zich in zijn graf
om die degeneratie.

Zij toonde ons haar vollen rug...

Wat willen toch, in dezen tijd,
de plutocraten-klieken?!
Ook wij staan mede in den strijd
tegen de bolsjewieken.
De Vrijheid staat hier voor de deur
en 't land, bevrijd van Joden,
heeft dan beslist geen deserteur
als Majesteit van noode!

De Zwijger draait zich in zijn graf
om die degeneratie.

UIT DEN JODENHOEK!

JODEN IN DE PUBLICITEIT.

„Ons Leger" is een blad van de Kon. Ned. Ver. „Ons Leger". „Luchtgevaar" is een uitgave van de Ned. Ver. voor Luchtbescherming. En „Pro Cive" is een orgaan van de Rijksinspectie voor Luchtbescherming. — De advertentiewerving van deze drie min of meer officieele periodieken is in handen van het Publiciteitsbureau voor Periodieken, Rafaëlplein 17, Amsterdam. Directeur van dit bureau is de **Jood Juda Perels**, zich noemende Jules Perel. Deze Jood heeft zijn arischen compagnon met de bekende jodensmoesjes aan den dijk gezet. Bovendien doet hij het voorkomen, alsof niet hij de directeur is, maar een zekere Bernsen. Bernsen is echter niet ingeschreven in het Handelsregister, terwijl wijzigingen van lateren datum wèl daarin zijn aangebracht. Wij vragen: Hoe is het mogelijk, dat de bladen van bovengenoemde vereenigingen hun advertentiebelangen in handen van dezen Jood geven? Vinden de besturen geen aanleiding in te grijpen?

JODEN IN ZAKEN....

De coöperatie „De Volharding" te Den Haag heeft bij het vorige Nieuwjaar geen dividend aan de verbruikers betaald. De chef van de slagerij, de **Jood Niekerk** is daar intusschen een man in bonus geworden. Men zou het verband tusschen beide dingen moeten zoeken en dan allicht ook vinden.

DE PERS WORDT WAKKER!

In „Het Vaderland" van 12 September troffen wij bijgaand bericht aan. Voor zoover ons bekend, is dit de eerste maal, dat de Nederlandsche pers een Jood als Jood durft aan te duiden. Moge dat goede voorbeeld alom navolging vinden!

JOODSCH HANDELSREIZIGER GAF ZICH UIT VOOR DOKTER.

De joodsche handelsreiziger Isaak Velleman, te Leeuwarden, geboren op 16 Juli 1903, wist zich te Sneek de adressen te verschaffen van families, bij wie onlangs een nieuw dienstmeisje was gekomen. Velleman ging naar den werkgever en gaf zich uit voor controleerend geneesheer van den Raad van Arbeid en van de Ziekteverzekering. Als bewijsstuk legde hij een visitekaartje over van zijn broer, den joodschen dokter Mozes Velleman. Hij beweerde opdracht te hebben de meisjes te onderzoeken en in een aantal gevallen begaf hij zich met het meisje in een kamer, waar het zich geheel moest ontkleeden om door Velleman „onderzocht" te worden. Een der werkgevers vond deze zaak evenwel verdacht en eischte, dat de „dokter" zich zou legitimeeren. Velleman antwoordde hierop, dat hij zijn papieren vergeten had en dat hij de volgende week zou terugkomen. Het wantrouwen van den werkgever werd hierdoor nog versterkt en hij stelde de politie op de hoogte van wat was geschied. Deze greep onmiddellijk in en hield den pseudo-dokter aan op het station te Sneek.

Velleman heeft een volledige bekentenis afgelegd en wacht thans op het vonnis, dat de rechter over hem zal uitspreken.

.... EN JODEN IN BEDDEN.

Aan den Zuidwal 5 te Den Haag woont een Jood die van oude bedden nieuwe maakt. Wat deze man van 't oude volkje in zijn nieuwe tijken stopt.... nu, wel te rusten, koopers!

JOODSCHE SCHEIDSRECHTERS.

Een lezer schrijft ons, dat hij hoopt nu in het a.s. voetbalseizoen op de velden geen Joodsche scheidsrechters meer aan te treffen.

Nou, dat hopen wij ook — en als ze er toch zouden verschijnen — dan gaan wij fluiten!

't Koopmannetje en de Synagoge.

Het volgende voorval is door een onzer medewerkers op de plaats van handeling opgeteekend. Ofschoon wij de opvattingen van het koopmannetje geheel voor diens rekening laten, meenen wij toch deze karakteristieke dialoog onzen lezers niet te mogen onthouden.

't Was natuurlijk weer het koopmannetje en 't gebeurde in de Wagenstraat te Den Haag. Het mannetje was een winkel binnengestapt en de winkelhoudster kwam hem persoonlijk zeggen, dat ze niets van hem noodig had. Ze deed dit op zoo'n aanstootelijke manier, dat het koopmannetje er een beetje door uit z'n gewone doen geraakte. Hij zei tenminste: „U heeft het niet tegen een hond!" — De winkelhoudster antwoordde: „Dat kan best, maar ga mijn zaak uit en gauw, of ik roep de politie!"

Schoorvoetend ging het koopmannetje de zaak uit. Bij de deur gekomen zei hij echter: „Ik zou mij maar eens laten onderzoeken door een zenuwarts als ik u was. Dat kan u goed doen!"

Vlugger dan hij weg kon komen, snelde zij naar buiten en riep met schelle stem: „Agent! Agent!"

Een agent, die in de buurt van de Zaterdagsche verzamelplaats der joden de wacht hield, kwam aangestapt.

De winkelhoudster: „Goddank, een agent!"

Het koopmannetje: „Doe uw aanklacht."

De winkelhoudster: „Hij wil den winkel niet uit!"

De agent: „Wat is dàt?"

Het koopmannetje: „Och, die juffrouw is een beetje opgewonden; ik weet niet waarom. Misschien is het wel, omdat ik hier in Den Haag bekend sta als nationaal-socialist en revolutionair. En iemand van joodschen bloede schijnt daar hinder van te hebben!"

De agent: „Waarom ga jij daar dan naar binnen?"

(De winkelierster verdwijnt).

Het koopmannetje: „Omdat ik van buiten niet kan zien, wie er van binnen woont, en er staat ook geen teeken, b.v. „Joodsche Onderneming" op de glazen."

De agent, verontwaardigd: „Dat is gekletst!"

Het koopmannetje: „Dat is niks geen geklets! Ik vind het wel goed dat de nationaal-socialisten de joden eens aanpakken. Ze hebben ons lang genoeg getart."

De agent: „Zijn de joden dan geen menschen?"

't Koopmannetje: „Zeker wel. Maar van een minder soort. Bedriegers en zwendelaars en zoo meer."

De agent: „Zóó! En hoe vind je het dan, dat men de joodsche kerk aan den overkant zoo besmeurd heeft? Dat is toch niet verantwoordelijk, wel?"

Het koopmannetje: „Niet verantwoordelijk? Maar kerel, ze hadden geen steen op den andere moeten laten! Zoo'n verzamelplaats van joden is immers een teeken van joodsche overheersching en het druist toch in tegen het germaansche wezen en ten langen leste is het ook in tegenspraak met de Nederlandsche wet om van den Zaterdag een Zondag te maken en van den Zondag een Maandag."

De agent: „Maar er wordt toch een God aangebeden?"

't Koopmannetje: „Ja, maar een joodsche god. Want men spreekt toch van Israëls Heer. Ik voor mij voel meer voor den germaanschen naam van Alvader. En die Vader heeft geen uitverkoren volk of het moest zijn hen die Hem eeren en liefhebben."

De agent: „Dat kunt u toch niet definitief zeggen!"

't Koopmannetje: „Luister maar eens. Wat ik u zeggen ga staat wetenschappelijk vast.

De oudste bijbelverhalen zijn eigenlijk legenden, en — let wel — Oostersche legenden. Pas later heeft men ze opgeschreven. 't Zijn dus geloofsbrieven van een Oostersch volk, in dit geval de joden. Die bundel geloofsbrieven is dus bij ons noordelijke menschen maar aan komen waaien, en wat méér zegt: ze zijn ons voorgezet en opgedrongen met het etiket: „Zóó is het!" Men heeft zich dus niet afgevraagd of die vreemde godsdienst zich wel aanpaste bij de natuurgesteldheid en den aard van het noordelijk volksdeel van Europa. En ik voor mij voel méér voor een God en een godsdienst, waar ik innerlijk mee verbonden ben, en die ik dus met mijn heele hart lief kan hebben, dan voor een godsdienst die eigenlijk in Afrika thuis hoort, onder de hottentotten en negers. En daarom, meneer de agent, vraag ik mij af: wàt doet een joodsche kerk in Nederland? En als hij er tòch is, ondanks alle gerechtigheid, dan vind ik het niet erg, dat zoo'n kerk besmeurd wordt. Ook al zal ik er zelf niet aan meedoen. Want ik kan me begrijpen, dat er elementen zijn in ons volk, die niet zoo lankmoedig zijn als ik. Elementen, die aan het jodendom een daverend halt toeroepen. En ten laatste niet het minste: een jodenkerk hoort NIET in Nederland, maar WEL in Palestina."

Na deze woordenvloed over den agent uitgestort te hebben, nam het koopmannetje zijn hoed af, zei: „Tot kijk" en ging zijn klanten bezoeken.

De agent salueerde werktuigelijk en ging de verzamelplaats der joden bewaken.

BOEKEN zijn nu meer dan ooit in trek!

VERDRIJF DE LANGE AVONDEN MET EEN GOED BOEK! WIJ HEBBEN EEN RUIME KEUZE OP ELK GEBIED.

Adolf Hitler: MEIN KAMPF.
Gewone uitgave in één band; 780 blz. f 5.65
2 Deelen, tezamen 780 blz. f 4.45 (ingenaaid).
Tornister-Ausgabe 780 blz. f 5.65 (gebonden).
Het boek, dat in geen gezin mag ontbreken!

Jan Meihuizen:
DAT VRIJE VOLK.
Leven, lijden en strijden van den Nederlandschen stam in Zuid-Afrika; 314 blz. met tal van prachtige teekeningen f 5.90.
Dit boek geeft een uitgebreide geschiedenis van den Nederlandschen stam in Zuid-Afrika, met tal van documenten en geschriften. Daarenboven vertelt het op ontroerende wijze van den strijd der Nederlanders tegen de roovende en moordende Britten, den strijd, dien wij steeds weer in onze geschiedenis hebben moeten voeren...

Alfred Rosenberg:
NOVEMBERKÖPFE.
334 blz. f 3.50
De persoonlijkheden der Novemberrepubliek — Rathenau, Bethmann Hollweg, Scheidemann, Erzberger, Stresemann, Fürst Lichnovsky en vele andere leidende figuren — worden ons levendig geschilderd. Door dit boek leeren wij den achtergrond van den strijd om de macht kennen, den strijd die van het vervallen Duitschland de nieuwe levenskrachtige natie van thans heeft gemaakt.

JAHRBÜCHER DER WEHRMAHT 1941,
3 deelen in linnen band met kleur-omslag; tezamen in een cassette f 6.10.
Jahrbuch des Heeres von Major Judeich, mit Geleitwort von Generalfeldmaschall von Brauchitsch.
Jahrbuch der Luftwaffe, von Major Dr. Eichelbaum, mit Geleitwort von Reichsmarschall Göring.
Jahrbuch der Kriegsmarine, von Konteradmiral z. V. R. Gadow, mit Geleitwort von Groszadmiral Dr. h. c. Raeder.

Ditha Holesch:
DE ZWARTE HENGST BENTO
Een boek uit de Cultuurserie met talrijke prachtige foto's uit Brazilië en schitterende illustraties van Anton Pieck; 224 blz. f 4.90
Ook de Duitsche uitgave voorhanden; 151 blz. f 5.30

Anton Zischka:
SIEG DER ARBEIT.
Geschichte des fünftausendjährigen Kampfes gegen Unwissenheit und Sklaverei, 380 blz., 66 foto's f 6.40.
„Sieg der Arbeit" geeft de wordingsgeschiedenis van den Arbeid, van bijl tot automaat, van slavernij tot K.d.F. Breed en levendig beschreven, voert de auteur al die onbekende soldaten van den Arbeid aan ons voorbij: uitvinders en technici, geleerden, kunstenaars en staatslieden van alle eeuwen. Dit is nu eens boek, dat men inderdaad stééds opnieuw zal lezen! Mede door de uitgebreide statistieken en tabellen die aan het eind zijn opgenomen, is het een werk van blijvende waarde!

Frans Primo:
LANGS DE WEGEN VAN GEWOND VLAANDEREN.
182 blz. f 2.90
De schrijver, Vlaming van geboorte, bezocht kort na den oorlog zijn Heimatland en teekende al wat hij zag en hoorde op. Daardoor is het boek geworden tot een bijdrage aan de geschiedenis van Vlaanderens lijdensweg door de eeuwen. En wij beseffen, hoe het tevens een beeld is van den strijd die het Germanendom steeds heeft moeten voeren voor zijn vrijheid en zijn levensruimte.

VLAAMSCHE VOLKSVERTELSELS, uit den mond opgeschreven door Pol de Mont en Alfons de Cock. Geïll. door Pol Dom. 360 blz. f 8.45

Dr. Adolf Ehrt:
BEWAFFNETER AUFSTAND!
Enthüllungen über den kommunistischen Umsturzversuch am Vorabend der nationalen Revolution. 187 blz. f 1.20
Een boek, dat — met ettelijke documentaire illustraties — den lezers de systematische kommunistische actie tegen de N.S.D.A.P. en haar strijders onthult. Dit boek is zóó boeiend en aangrijpend, dat iedere nationaal-socialist in Nederland het tot zijn bezit zal willen maken. De buitengewoon lage prijs kan daartoe geen enkel beletsel zijn.

THE CASE FOR GERMANY, a study of modern Germany, by **A. P. Laurie,** M. A. Cantab., D. Sc., LL. D. Edin., F. C. S., F. R. S. E. Met een voorwoord van Admiral Sir Barry Domville; 180 blz. f 3.40
Een Engelschman geeft zijn meening over Duitschland en het nationaal-socialisme. Tot zijn lezers zegt hij: „There are two sides to every question. You have read one side in our Press for six years. This book gives the other side." Hetzelfde geldt voor den Nederlandschen lezer!

Ir. W. F. van Heemskeck Düker en Ir. H. J. van Houten:
ZINNEBEELDEN IN NEDERLAND
f 3.65
Een schitterend uitgevoerd boek met unieke foto's. Voor hen die belang stellen in runen, huismerken, vruchtbaarheidszinnebeelden, e.d. onmisbaar!

W. Schwier:
VRIJMETSELARIJ, EEN VOLKSVIJANDIGE ORGANISATIE.
172 blz. f 2.95
Het boek, waarvan in enkele weken tijds duizenden exemplaren verkocht werden! Er is geen boek in de Nederlandsche taal, dat den lezer een zóó helder inzicht geeft in het drijven der internationale vrijmetselarij; 65 nooit-gepubliceerde foto's verduidelijken den tekst.

Gerhard Fricke:
VOLKSBUCH DEUTSCHER DICHTUNG.
986 blz. f 9.60
In dit standaardwerk behandelt de schrijver de Duitsche dichtkunst vanaf het Hildebrandlied en de IJslandsche Saga tot in den nieuwsten tijd. Door zijn uitgelezen inhoud en prachtige uitvoering is dit werk geworden tot hèt beste en mooiste boek op zijn gebied.

Hans Schadewaldt:
WAS WILL ROOSEVELT?
Het boek, dat in het brandpunt der belangstelling staat! — 4 kaarten en vele interessante foto's. — 130 blz. f 2.20

Boeken, waarvan de jeugd zal genieten.

Karl Aloys Schenzinger:
KWIK, DE FASCISTENJONGEN.
Uit het Duitsch naar Hitlerjunge Quex; 245 blz. f 2.60
Ook ouderen zullen dit boek over den strijd der nationaal-socialisten tegen het kommunisme willen lezen!

Günther Prien:
MIJN WEG NAAR SCAPA FLOW
165 blz. f 3.90
De levensgeschiedenis van den jongen Duitschen held, die, na zooveel successen geboekt te hebben, in den strijd gebleven is. In zijn eenvoudigen, soms humoristischen, soms ontroerenden, maar steeds boeienden stijl, vertelt Prien van datgene, dat zijn leven tenslotte gróót maakte. Een boek, dat men in één adem uitleest!

August Niemann:
PIETER MARITS.
Lotgevallen van een Transvaalschen boerenjongen; 302 blz. f 3.25
Een boeiend jongensboek over de meest bewogen episode uit den Transvaalschen strijd. Spannend van begin tot einde!

Fritz Otto Busch:
DE STRIJD OM NARVIK
347 blz. f 3.90
„Het woord Narvik zal voor altijd in de geschiedenis een heerlijke getuigenis zijn van den geest der weermacht van het nationaal-socialistische grootduitsche Rijk," aldus de Führer in zijn Rijksdagrede van 19 Juli 1940. Van den verbeten strijd om Narvik, dien de meeste Nederlanders zich in geenen deele kunnen voorstellen, geeft korvettenkapitein Busch ons een schildering, die ons meesleept en in vervoering brengt.

P. E. Keuchenius: BLOED EN MYTHE.
600 pag. f 4.10
Het boek van Keuchenius verkrijgt een beteekenis, die de grenzen van een wetenschappelijk werk verre overschrijdt. Het gaat hier niet zoozeer om het afwegen van waarden als wel om de onvoorwaardelijke waarheid: Ons gebonden te weten in het bloed van ons volksdom.

Ferdinand Fried:
WENDE DER WELTWIRTSCHAFT.
400 blz. Vele kaarten f 7.80
In dit boek geeft de schrijver een overzicht van de ontwikkeling der economische denkbeelden en hun verwezenlijking. Alle economische vraagstukken behandelt hij in het licht der nationaal-socialistische idee. Uitvoerig tracht hij den lezer de begrippen „Volk en Bodem", „Nieuwe vormen van den wereldhandel", „Samenwerking der wereldgemeenschap", „De groote economische ruimten", enz. duidelijk te maken. Ook voor leeken op het gebied der volkshuishoudkunde is dit werk uitermate aantrekkelijk en uitstekend leesbaar.

Ruth Köhler-Irrgang:
DIE SENDUNG DER FRAU IN DER DEUTSCHEN GESCHICHTE.
Met 16 vrouwenportretten; 248 blz. f 4.55
Reeds in den germaanschen tijd, waarmede het werk aanvangt, wordt ons de zending der vrouw getoond. Dan volgen de invloeden der Roomsche kerk, der reformatie en contra-reformatie, der verlichting en der romantiek, totdat wij tenslotte via materialisme en na-oorlogschen tijd de innerlijke en uiterlijke bevrijding der vrouw door de nationaal-socialistische gemeenschap beleven. Een boek voor iedere nationaal-socialistische vrouw!

Anton Zischka:
WISSENSCHAFT BRICHT MONOPOLE.
Met vele foto's en teekeningen; 287 blz. f 5.30
Een echte Zischka, vol strijd en avontuur in het menschelijk bestaan. De kamp om nieuwe grondstoffen en nieuwe levensruimte. Europa's strijd tegen den honger!
Van dit boek verschenen meer dan een kwart millioen exemplaren!

E. J. Roskam Hzn.:
DE WERELDBESCHOUWING VAN DEN NEDERLANDSCHEN BOER.
118 blz. f 2.—
Een klare uiteenzetting van den Nederlandschen boerenleider over den lijdensweg van ons boerendom onder democratisch bewind. Tegenover zijn kritiek op de destructieve politiek der oude regeerders stelt Roskam de toekomst van het Nederlandsche boerendom in de nieuwe gemeenschap.

Alfred Rosenberg:
DER SUMPF.
Querschnitt durch das „Geistes"-Leben der November-Demokratie.
281 blz. f 3.50
In dit boek, dat in 1930, dus vóór de machtsovername, geschreven werd, geeft de schrijver een bloemlezing uit honderden werken, schrifturen, bladen en publicaties van allerlei aard, die zoo treffend den „geest" van het Duitschland der naoorlogsche jaren weergeven. De titels van enkele hoofdstukken lichten den lezer in omtrent den inhoud van het boek: „Niggerkultur", „Antichristentum", „Presse und Literatur", „Schmutz und Schund", „Judenfrage und jüdische Bekenntnisse", e.a.

NOORSCHE MYTHEN uit de Edda's en de Sagen, door **H. A. Guerber.** 387 blz. Met vele illustraties. f 5.15

Huib Luns:
HOLLAND SCHILDERT
452 blz. f 7.80
„De Nederlandsche schilderstaal, zooals zij in de laatste 50 jaar klankvol en rijk gesproken werd". Het boek bevat: een historische inleiding, een doorleefd getuigenis en een zakelijk register.

BILLIJKE DUITSCHE ROMANS:
Margot Boger: Thusnelda, die Tochter des Segestes, 264 blz. f 3.10
Rudolf Ahlers: Das weite Land; 294 blz. f 3.90
Heinrich Eckmann: Der Stein im Acker; 325 blz. f 3.90
Otto Paust: Kleine Frau Frühwaldt; 268 blz. f 3.90
Felicitas Rose: Drohnen. 325 blz. f 3.15

MISTHOORN-BOEKHANDEL

Leidschestraat 85 - AMSTERDAM - Telefoon 38895

Bestellingen worden ook uitgevoerd na storting van het verschuldigde bedrag op giro-nummer 322600 met vermelding van het (de) gewenschte boek(en).

AMSTERDAM

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - A'dam - Vakdipl. Leipzig
J. Luykenstr. 76, Tel. 28682, Giro 301276
Prachtige collectie ZILVERVOSSEN,
BONTMANTELS NAAR MAAT
PELLERINES, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

AMSTEL 14, bij de Munt,
daar komen kameraden.
Dat 't daar dus steeds gezellig is,
laat zich gemakk'lijk raden.
„ET JOLDENE TÖNNSCHE"
AMSTERDAM.

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 425-427 - AMSTERDAM-C.

PIERRE SAAF
Kunstfotograaf
voor het maken van:
LEGITIMATIE
en PASFOTO's
Honthorststraat 8 — Telefoon 90842

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen **CAFÉ TRIP**
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

M. ZEILMAKER — AMSTERDAM
Schrijfmachinehandel
Marnixstraat 7 — Telefoon 48616
Levering en reparatie van alle kantoormachines

VAN ERTBRUGGEN & ZN.
2de Const. Huygensstraat 42
AMSTERDAM - Telef. 82629
Uw adres voor meubelen, behang- en stoffeerwerk

Wat Gorrée niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrée
GERARD DOUSTRAAT 3-5 TEL. 20787

ARNHEM

GARAGE „VITESSE"
Reparatie en Stalling
Rijwielstalling 2½ ct.
G. DIEDERICH
VELPERPLEIN 6 — ARNHEM

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 — Tel. 21871 — Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

Koopt bij onze Adverteerders.

MEUBELEN huis en haard
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR. 77 A'DAM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van LIDMAATSCHAPSKAART 1941 aan Kringhuis Arnhem

DEN HAAG

IEDER SOORT UNIFORM
Speciale coupe
COUPEURSBEZOEK DOOR GEHEEL NEDERLAND
Dames-, Heeren- en Uniformkleermakerij
B. DADEMA & Zn.
Stevinstraat 128a - Scheveningen (Z.H.)

Bezoekt de
RESI BAR
KORTE POTEN 18 - DEN HAAG
Het toppunt van gezelligheid.
aanbevelend,
PIET RIJKEN en RESI LINDNER.

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 116520 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- en SLAAPKAMERS

TASSERON Kleedingbedrijf
GABR. METSUSTRAAT 74 - Tel. 33.22.07
DEN HAAG
Uniformen - W.A. en P.O. - Koppels
Rijbroeken - Tuniek
ook alleen Overjassen
Stoffen van KRANTZ & ZOON, Leiden

B. F. RUTS
Glashandel en Atelier voor glas in lood
van Arembergelaan 91, Telefoon 773929
VOORBURG

Behanger - Beddenmaker - Stoffeerder
C. A. WOUTERS
het oude adres van vertrouwen is verhuisd van Obrechtstraat naar
Prins Mauritslaan 158
Nieuw Telefoonnummer 553129
DEN HAAG

NIJMEGEN

Kameraden, koopt bij kameraden
(adv.)

Fotografie op elk gebied
Speciaal adres voor amateurs
Adres op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941,
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 NIJMEGEN

ROTTERDAM

VOOR BETER BROOD EN BANKET
H. C. PELETIER — ROTTERDAM
Benthuizerstraat 91 — Telefoon 41386

J. FRANKE
Dames- en Heerenkleermake
Kleiweg 88 b - HILLEGERSBE
Coupeursbezoek door het geheele land

WANDVERSIERING
in groote verscheidenheid.
P. D. DOODEWAARD Kzn.,
Noordmolenstraat 26 — Tel. 4391
Rochussenstraat 52, in aanbou
(DIJKZIGT) - Rotterdam.

UTRECHT

GALESLOOT N.V.
Lederhandel en Schoenmakerij
Vinkenburgstraat 7
Telefoon 18524 — UTRECHT

SCALA-THEATER — UTRECH
Potterstraat — Telefoon 12461
Van 19 t.m. 25 Sept.
Voor de 3e week
ZARAH LEANDER
in
PRIMA DONNA
(Der Weg ins Freie)
Vooraf: Tobis Holl.- en Ufa-wereldnieu
N.B. In verband met de groote lengte va deze film, wordt men verzocht tijdig aa wezig te zijn. Aanvang laatste voorste ling 8.30 uur.

Voor alle soorten brandstoffe
G. HARTMAN
Burg. v. d. Voort v. Zijplaan 46
UTRECHT — Telefoon 1503

J. H. DE GROOT
Koekoekstraat 15 — UTRECH
Goud, zilver en horloges
Herstelinrichting

ER IS ZEER GROOTE BELANGSTELLING VOOR DE OPZIENBARENDE BROCHURE:

„UIT DE KEUKEN VAN DE O.Z.O.-COMMISSIE"

Reeds vóór het verschijnen van den eersten druk waren duizenden exemplaren besteld! De tweede druk is ter perse en verschijnt binnenkort. Haast U bij het bestellen van dit belangwekkend geschrift!

Verkrijgbaar à **25 cent** per stuk bij den MISTHOORN-BOEKHANDEL, Leidschestr. 85, Amsterdam.

Franco toezending na ontvangst van **f 0.28** op postgiro 322600 t.n.v. STICHTING „DE MISTHOORN", Amsterdam.

Bij bestelling van meer dan 100 exemplaren belangrijke korting!

K 190